

Παρασκευή Ανεβλαβή

Γύψινα χέρια

2022

Νάξος

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Παρασκευή Ανεβλαβή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1999. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στην Νάξο. Το 2017 γύρισε στην Αθήνα και σπούδασε Εσωτερική αρχιτεκτονική διακόσμηση. Μόλις πήρε το πτυχίο της, ξεκίνησε τις σπουδές της πάνω στην υποκριτική του θεάτρου και υποκριτική στην κάμερα. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται επαγγελματικά με την γραφή σεναρίου. Σενάρια της έχουν γίνει ήδη θεατρικές παραστάσεις και ταινίες.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6946691078

Email: vivianevlavi@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του

Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Γύψινα χέρια της Παρασκευή Ανεβλαβή, διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Πρόσωπα

Μάξιμος

Αλεξία

Δανάη

Περίληψη

Ο Μ. είναι ένας μοναχικός άνδρας που ζει σε μια μικρή γειτονιά της Αθήνας. Απέναντι του μένει μια μητέρα με την κόρη της. Ο Μ. είναι ερωτευμένος με την νεαρή κοπέλα απέναντι, αλλά δεν τολμάει να της το πει. Όταν, πια, παίρνει την απόφαση να την ζητήσει μαθαίνει ότι πέθανε. Την επομένη της κηδείας της, ο Μ. πηγαίνει στο νεκροταφείο και ξεθάβει το νεκρό της σώμα για να το πάρει σπίτι του. Πήρε το σώμα της άτυχης κοπέλας σπίτι του και χωρίς να το μάθει κανείς, συνέχισε την καθημερινότητά του, σαν να ήταν κι εκείνη ακόμα στην ζωή. Κοιμόταν μαζί της και αντικαθιστούσε τα σάπια κομμάτια με γύψο. Κάποια στιγμή ο Μ. ξεσπάει πάνω της «πνίγοντάς την», όταν βρίσκει ένα γράμμα της προς κάποιον άλλον άντρα. Τότε ο Μ. δεν πτοήθηκε, έφτιαξε ένα «σώμα» σαν το δικό της, από γύψο και συνέχισε να ζει μαζί της.

~Έναρξη~

Σκηνή 1η:

Ανοίγει η αυλαία.

Μπαίνει ο Μάξιμος σπίτι.

Μάξιμος: Ήρθα!

Αφήνει τα πράγματά του στο πάτωμα.

Μάξιμος: Ξαπλωμένη είσαι; Κουράστηκες κι εσύ σήμερα ε.

Βάζει την ρόμπα του. Η Αλεξία ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ανέκφραστη. Ο Μάξιμος κάθεται στην πολυθρόνα. Γυρίζει και την κοιτάει. Πίνει ένα ποτήρι κονιάκ.

Μάξιμος: Μμ, ωραίο. (Παύση). Μην μου αρχίσεις την γκρινια, όμως. Ένα ποτηράκι θα πιώ μόνο, να χαλαρώσω μετά την δουλειά. Και είχε πολύ δουλειά σήμερα. (Πιάνει τον αυχένα του). Εννιά ώρες σκυμμένος, με πέθαναν σήμερα.

Χτυπάει η πόρτα.

Μάξιμος: Περιμένεις κανέναν;

Ο Μάξιμος πάει να ανοίξει την πόρτα. Παύση, γυρίζει και την κοιτάει.

Μάξιμος: Δε πιστεύω να έρχεται κόσμος και όταν λείπω; (Γελάει - αλλάζει Ύφος).

Ο Μάξιμος ανοίγει την πόρτα, του φεύγει το γέλιο. Μπαίνει η Δανάη.

Δανάη: Καλησπέρα Μάξιμε!

Η Δανάη κοιτάει ψάχνοντας το σπίτι μέσα με τα μάτια.

Μάξιμος: Καλησπέρα. Συμβαίνει κάτι;

Δανάη: Όχι, όλα καλά.

Μάξιμος: Ωραία. Και τι θες;

Δανάη: Θέλω... Έχεις καθόλου ζάχαρη;

Μάξιμος: Έχω. Μαύρη ή λευκή θες;

Δανάη: Ότι σου βρίσκεται καλέ. Με ξέρεις, δεν είμαι παράξενη εγώ.

Μάξιμος: Μμμ, βέβαια. Περίμενε.

Ο Μάξιμος ψάχνει την ζάχαρη. Η Δανάη πλησιάζει στο κρεβάτι.

Δανάη: Μυρίζει κάτι εδώ;

Μάξιμος: Το άρωμά σου.

Δανάη: (Τον κοιτάει). Δε σου αρέσει;

Μάξιμος: (Της δίνει την ζάχαρη). Η ζάχαρη. Ωραίο είναι.

Δανάη: Λευκή ε;

Μάξιμος: Ότι έχω δεν είπες;

Δανάη: Ναι, εξάλλου εγώ θα την φάω; (Γελάει).

Χαμογελάει ο Μάξιμος.

Δανάη: Μήπως σου περισσεύει και λίγο ρόδι;

Μάξιμος: Φυσικά, περίμενε.

Ο Μάξιμος πάει να φέρει και το ρόδι. Η Δανάη πλησιάζει στο κρεβάτι και σηκώνει λίγο το σεντόνι. Φαίνεται λίγο το πόδι της Αλεξίας. Η Δανάη σηκώνει το σεντόνι. Ο Μάξιμος την κοιτάει, τρέχει προς το μέρος της και χτυπάει το χέρι της Δανάη. Πέφτει το σεντόνι και σκεπάζει πάλι το πόδι της Αλεξίας.

Μάξιμος: Το ρόδι σου. (Της δίνει με φόρα το μπολ).

Δανάη: Δεν μου είπες ότι δεν είσαι μόνος.

Μάξιμος: Δε με ρώτησες.

Δανάη: (Χαμηλόφωνα). Έχεις... Παρέα;

Μάξιμος: Ο άνθρωπος ποτέ δεν είναι μόνος Δανάη. (Της βάζει τα μαλλιά πίσω απ' το αφτί της).

Δανάη: Ναι, δικιο έχεις.

Η Δανάη κοιτάει τον χώρο γύρω.

Μάξιμος: Θα ήθελες και κάτι άλλο;

Δανάη: Ε; Ναι, λίγο-

Μάξιμος: (Την διακόπτει). Τι; Αλεύρι; Μήπως να στο μαγειρέψω κιόλας;

Παύση. Ο Μάξιμος γελάει σα να της έκανε πλάκα.

Δανάη: (Γελάει). Όχι καλέ! Αν και εσύ φτιάχνεις πολύ ωραία γλυκά.

Μάξιμος: Σε ευχαριστώ πολύ.

Δανάη: Τίποτα. Έτσι είστε εσείς.

Μάξιμος: Ποιοι εμείς;

Δανάη: Οι καλλιτέχνες. Παράξενες φύσεις.

Παύση. Ο Μάξιμος παίρνει μια βαθιά ανάσα.

Μάξιμος: Τι γλυκό θα φτιάξεις;

Δανάη: Κόλλυβα. Τα εννιάμερα της γειτόνισσας είναι σήμερα.

Μάξιμος: Σωστά...

Δανάη: Είχες στεναχωρηθεί όταν έφυγε ε;

Μάξιμος: Νέος άνθρωπος. Μικρή κοπέλα ήταν, όλοι στεναχωρηθήκαμε.

Δανάη: (Τον ακουμπάει). Θα περάσει και αυτό Μάξιμε. Δε θέλω να σε βλέπω έτσι, λυπημένο.

Μάξιμος: Καλά είμαι. Σε ευχαριστώ που νοιάζεσαι Δανάη.

Δανάη: Να ξέρεις, ότι και αν χρειαστείς εγώ είμαι εδώ για σένα. (Παύση). Γι' αυτό είναι οι γείτονες, σωστά;

Μάξιμος: (Της χαϊδεύει το μάγουλο). Και γι' αυτό. Και για πολλά άλλα.

Παύση.

Δανάη: Να πηγαίνω κι εγώ. Θα έχεις κι εσύ τις «δουλειές» σου.

Η Δανάη πάει να φύγει χωρίς το ρόδι.

Μάξιμος: Δανάη.

Δανάη: (Χαρούμενη). Ναι!

Μάξιμος: Το ρόδι σου.

Δανάη: Αχ, σε ευχαριστώ. (Το παίρνει). Που το έχω το μυαλό μου.

Μάξιμος: Που το έχεις;

Ο Μάξιμος την πλησιάζει λίγο.

Δανάη: Πάω.

Μάξιμος: Καλό δρόμο.

Η Δανάη τον κοιτάει παράξενα. Φεύγει.

Μάξιμος: Κάρα! Ποτέ δεν την χώνεψα αυτή! Φοράει και ένα πατσουλί. Έτσι εξηγείτε γιατί την παράτησε ο άντρας της. (Γελάει). Χώνει την μύτη της παντού. Την θυμάσαι και από παλιά ε; Ήταν και με την μάνα σου...

Ο Μάξιμος βάζει και πίνει με την μια ένα ποτήρι κονιάκ.

Μάξιμος: Γυρίζω πτώμα απ' την δουλειά και έχω την κάθε μια. (Πίνει ξανά). Έχω τόσα στο μυαλό μου. (Χαμογελάει). Είχα και εσένα στο νου μου. Τι, δε με

πιστεύεις; (Γελάει). Γιατί, Αλεξία, σε ξεχνάω ποτέ; (Την κοιτάει). Ούτε σαν σκέψη να μη σου περνάει αυτό. Και να θέλω να σε ξεχάσω, δε μπορώ. Αυτό το λευκό δέρμα σου και η ήσυχη ανάσα σου και... (Αναστενάζει). Ποτέ δε θα μπορούσα να σε βγάλω απ' το μυαλό μου. (Παύση). Εντάξει, εντάξει παραδίνομαι! (Γελάει). Δε σε σκεφτόμουν όλη την ώρα. Όταν μιλούσα με τον Πετρόπουλο, δε με άφηγε να σκεφτώ και πολλά. Ξέρεις τι μου ζήτησε να του φτιάξω, δε θα το πιστέψεις. Μάσκες. Ναι, καλά άκουσες. Μάσκες, σαν αυτές που είχα κάνει, πέρσι. Τις είδε από τότε. Που τις ανέβασα και εκείνη η κόκκινη που δε σου άρεσε. Καμιά δε σου άρεσε δηλαδή. (Παύση – την κοιτάει). Πες μου ρε Αλεξία, υπάρχει κάτι που να σου άρεσε σε εμένα; (Γυρίζει μπροστά). Ούτε να με βλέπεις δεν ήθελες, μέχρι την στιγμή που...

Ο Μάξιμος σηκώνεται. Κάνει μερικά αργά βήματα. Βάζει λίγο κονιάκ ακόμα. Το πίνει με την μιά. Κοιτάει την Αλεξία. Βάζει κι άλλο κονιάκ.

Μάξιμος: Αυτό το κονιάκ... (Παύση). Η μάσκα από γύψο που σου έκανα κάθε χρόνο. Κάθε φορά στα γενέθλια σου μια μάσκα, με άλλο χρώμα. Με άλλο ύφος. Όλα διαφορετικά! Προσπαθούσα να σε πιάσω, να βρω τι σκατά σου άρεσε! (Παύση). Και τι κατάφερα; Πάντα μου τις πετούσες στα μούτρα. Γιατί ρε Αλεξία; Τόσα έκανα εγώ για σένα. Και τι δεν έκανα δηλαδή. Χαλί να με πατήσεις. Να με πατήσουν τα όμορφα πόδια σου. Χριστέ μου, δεν υπάρχει κάτι που δεν είναι τέλειο πάνω σου. Το σώμα σου, τα χέρια σου, τα μαλλιά σου, τα χείλη σου (Παύση). Τόσα χρόνια σε έβλεπα απ' το παράθυρό μου και... (Παύση - αλλάζει ύφος). Που λες, ο Πετρόπουλος θέλει πολλές μάσκες για την σχολή του. Λευκές. Με διάφορους μορφασμούς. Θυμωμένες, χαρούμενες, ήρεμες και τις θέλει και άμεσα. Τις θέλει για την παράσταση του. Τουλάχιστον (Γελάει) αυτός θα τις εκτιμήσει λίγο περισσότερο ε; (Πίνει κονιάκ). Τώρα θυμήθηκα. Που ήπια αυτό το κονιάκ ξανά. Μετά την κηδεία.

Σκηνή 2η:

Πέφτει το χέρι της Αλεξίας απ' τα σκεπάσματα, ελάχιστα ξεκολλημένο.

Μάξιμος: Τι έγινε βρε Αλεξία; Πάλι τα ίδια;

Ο Μάξιμος πλησιάζει. Πιάνει το χέρι της. Το φιλάει.

Μάξιμος: Δεν προσέχεις. Έλα, θα σε βοηθήσω.

Ο Μάξιμος πιάνει ένα κομμάτι επίδεσμο από γύψο και δένει το χέρι.

Μάξιμος: Όσες φορές κι αν στο έχω πει, εσύ εκεί. Αχ βρε Αλεξία μου, αχ!

Συνεχίζει να φτιάχνει το χέρι της. Γυρίζει πίσω. Βγάζει απ' την τσάντα του υλικά για τις μάσκες. Ξεκινάει να φτιάχνει.

Μάξιμος: Έτσι που λες... Έπεσε πολλή δουλειά. Πάλι καλά δηλαδή, γιατί τελευταία. Μύγες βαρούσα στο μαγαζί. Τι να σου έλεγα κι εσένα; (Πέφτει κάτω

λίγο σκόνη). Μη φοβάσαι, μόλις τελειώσω με την δουλειά. Θα τα μαζέψω. Τι, να τα μαζεύω τώρα και μετά να ξαναπέσουν; Μια και καλή στο τέλος. (Συνεχίζει την δουλειά του). Έχει λίγο κρύο ε; (Ανοίγει το κλιματιστικό). Καθαρίσαμε φέτος το ερκοντίσιον; Λένε πως αν δε το καθαρίσεις εισπνέεις μικρόβια. (Παύση). Μη με κοιτάς έτσι, σου είπα. Θα τα φτιάξω όλα εγώ. Εγώ όλα! Θα μαζέψω και τις σκόνες, ναι. Έβαλα και πλυντήριο χθες, αλλά δε βρήκα μια. Μόνο μια κάλτσα. Εκείνη την πράσινη. Χωρίς μαλακτικό. Τι, γιατί ρε Αλεξία; Να βγαίνω έξω και να μυρίζω γαρδένιες; Τι είμαι; (Παύση). Εντάξει! Θα τελειώσω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Θα τις τελειώσω και θα είναι οι ωραιότερες μάσκες που έχεις δει ποτέ σου. Στο υπόσχομαι! Θα καμαρώνεις για τον άντρα σου. Δε σε έχω απογοητεύσει ποτέ. Όλα έτοιμα στα έχω και στην πένα. Δε μιλάς; Βέβαια, τι να πεις... Τι νομίζεις, ότι θέλω να σου κάνω έλεγχο; Ότι θέλεις κάνεις. Ελεύθερη σε έχω αφήσει να ζήσεις την ζωή σου. (Παύση). Σε προσέχω, σε φροντίζω, όλα σου τα παρέχω. Τίποτα δε κάνεις εσύ. Τίποτα!

Την κοιτάει για λίγο. Εκείνη δεν γυρίζει το βλέμμα της.

Μάξιμος: Τι με κοιτάς έτσι; (Σηκώνεται θυμωμένος). Ότι και αν κάνω στραβό το βρίσκεις! Γιατί, τόσο λάθος είμαι πια; Γιατί δε μου λες γαμώ την πουτάνα μου; (ρίχνει κάτω τα εργαλεία τις δουλειάς του). Όταν με κοιτάς έτσι... Πραγματικά δεν σε αντέχω!

Στέκεται πλάτη στο κρεβάτι του και στην Αλεξία. «Μπαίνουμε στην φαντασία του Μάξιμου». Η Αλεξία σηκώνεται, με παράξενο σώμα.

Αλεξία: Συγγνώμη Μάξιμε. Καταλαβαίνω τι μου λες, αλλά-

Μάξιμος: Τι αλλά, Αλεξία;

Αλεξία: Μη μου θυμώνεις.

Μάξιμος: Συνέχεια δικαιολογίες και μετά κάνεις ξανά τα ίδια και τα ίδια.

Αλεξία: Μάξιμε-

Μάξιμος: Έχω τόση δουλειά και εσύ παίζεις!

Αλεξία: Εγώ δεν-

Μάξιμος: Δεν είναι κατάσταση αυτή.

Ο Μάξιμος βάζει να πει ένα κοινάκ ακόμα.

Αλεξία: Μη πίνεις... Σε παρακαλώ.

Μάξιμος: Ότι θέλω θα κάνω!

Πετάει το ποτήρι και το σπάει.

Αλεξία: Με τρομάζεις.

Ο Μάξιμος γυρίζει και την κοιτάει. Την πλησιάζει.

Μάξιμος: Και εσύ με κουράζει!

Αλεξία: Εγώ γιατί;

Μάξιμος: Είναι συμπεριφορά αυτή ρε Αλεξία;

Αλεξία: Τι θες να κάνω;

Μάξιμος: Τίποτα. Έκανες ήδη αρκετά!

Ο Μάξιμος πίνει κι άλλο.

Αλεξία: Για το καλό σου λέω ότι λέω. Σε νοιάζομαι.

Μάξιμος: Δεν είμαι το παιδί σου για να με νοιάζεσαι. Ο άντρας σου είμαι που να πάρει!

Αλεξία: Και τι θέλεις να κάνω;

Ο Μάξιμος την σηκώνει.

Μάξιμος: Να με αγαπάς και να με θες, μπορείς να το κάνεις αυτό;

Αλεξία: Μπορώ.

Μάξιμος: Δε φαίνεται!

Ο Μάξιμος την αφήνει. Η Αλεξία σωριάζεται στο πάτωμα.

Μάξιμος: Τίποτα δε μπορώ να κάνω πια. Εργαστήριο-σπίτι, σπίτι-εργαστήριο είμαι.

Αλεξία: Δε σε κρατάω εγώ κλεισμένο μέσα.

Μάξιμος: Μπηχτή ήταν αυτό τώρα;

Αλεξία: Με αφήνεις μόνη συνέχεια. Γι' αυτό με έφερες εδώ;

Μάξιμος: Σε παρακαλώ, σταμάτα την γκρινία.

Αλεξία: Δεν είναι γκρινία. Την πραγματικότητα λέω απλά.

Μάξιμος: Την πραγματικότητα; (Γελάει).

Αλεξία: Καταλαβαίνω ότι-

Μάξιμος: Και τι ξέρεις εσύ απ' την πραγματικότητα. Τι ξέρεις απ' την αληθινή ζωή και καταλαβαίνεις κιόλας!

Πάυση.

Αλεξία: Τίποτα.

Μάξιμος: Δε μου μιλάς καν. Τι κάθομαι και ασχολούμαι.

Αλεξία: Ασχολείσαι μαζί μου γιατί δεν έχεις κανέναν άλλον να ασχοληθείς.

Μάξιμος: Πάψε!

Αλεξία: Την αλήθεια λέω. Αυτή την αλήθεια που δε θα μάθω ποτέ.

Μάξιμος: Δε φταίω εγώ γι' αυτό.

Αλεξία: Δε με αφήσατε.

Μάξιμος: Δε φταίω εγώ!

Αλεξία: Και εσύ και όλοι σας.

Μάξιμος: Μη μιλάς άλλο! *(Κλείνει τα αυτιά του)*.

Αλεξία: Δε ξέρεις καν τι θα ήθελα να σου πω. Τι θα έκανα αν-

Μάξιμος: *(Φωνάζει)*. Δε σε αντέχω άλλο!

Χτυπάει η πόρτα.

Μάξιμος: Σους! Μη μιλάς.

Απ' έξω.

Δανάη: Μάξιμε, όλα καλά;

Μάξιμος: Όλα καλά. Κάτι... Κάτι έσπασα.

Παύση.

Μάξιμος: Την καρδιά μου.

Αλεξία: Την δικιά μου.

Μάξιμος: Τι έγινε Αλεξία, έχουμε παράπονα; Σα πριγκίπισσα σε έχω. Τι άλλο θες από 'μένα μου λες;

Αλεξία: Δε θέλω να μαλώνουμε.

Μάξιμος: Με πνίγεις, το καταλαβαίνεις; *(Κάθεται)*. Χθες που σου είπα ότι θα βρω με παιδιά απ' το ναστ του Ζερριούλη. Και εσύ τι έκανες;

Αλεξία: Τίποτα.

Μάξιμος: Την σκυλοδευτέρα μου έκανες Αλεξία! Γκρίνια και κρεβατομουρμούρα! *(Παύση)*. Τι όχι μωρέ! Με περνάς για κανέναν μαλάκα;

Αλεξία: Να προσέχεις θέλω μόνο.

Μάξιμος: Δεν είμαι μωρό, γαμώ την τύχη μου εδώ μέσα!

Αλεξία: Το ξέρω.

Μάξιμος: Ναι, δε φαίνεται!

Αλεξία: Το μόνο που σου ζητάω, είναι να προσέχεις ποιους εμπιστεύεσαι.

Μάξιμος: Ζηλεύεις! Αυτό είναι το πρόβλημά σου. Και ξεσπάς πάνω μου.

Αλεξία: Όχι δε ζηλεύω. Τουλάχιστον, εγώ Μάξιμε, δε φοβήθηκα ποτέ να πω τι ήθελα και ποιον αγαπούσα.

Μάξιμος: Ποιος φοβάται;

Αλεξία: Τόλμησες να πεις ότι με αγαπάς;

Μάξιμος: Σε 'σένα.

Αλεξία: Μπορείς να το φωνάζεις στον κόσμο;

Μάξιμος: Γιατί αν την φωνάξω την αγάπη;

Αλεξία: Φοβάσαι να το κάνεις;

Μάξιμος: Όχι.

Αλεξία: Κάντο τότε.

Μάξιμος: Αλέξια-

Αλεξία: Κάνε το!

Μάξιμος: Δε μπορώ!

Αλεξία: Γιατί; Αν δε ντρέπεσαι, γιατί;

Μάξιμος: Ειδικά τώρα... Θα με περάσουν για τρελό. Δε μπορείς να το καταλάβεις;

Αλεξία: Φοβάσαι.

Μάξιμος: (Γην πλησιάζει). Εγώ θα έκανα τα πάντα για 'σένα, θα έχανα τα πάντα για 'σένα, θα γινόμουν τα πάντα για 'σένα!

Αλεξία: Δε το έκανες όμως.

Μάξιμος: Αν δεν το έκανα, εσύ πως είσαι εδώ;

Παύση. Ο Μάξιμος στέκεται από πάνω της για λίγο αμίλητος.

Αλεξία: Ποιος μπορεί να σε καταλάβει καλύτερα από εμένα;

Μάξιμος: Ο εαυτός μου.

Αλεξία: Μόνο εγώ.

Μάξιμος: Εσύ, που όλα τα ξέρεις...

Τον διακόπτει.

Αλεξία: Μόνο σε εμένα μπορείς να ανοίξεις την καρδιά σου. Σε ποιον άλλον μπορείς;

Παύση.

Μάξιμος: Σε κανέναν...

Αλεξία: Και αυτό που έκανες προχθές.

Μάξιμος: Ποιο;

Αλεξία: Που κλειστήρες μες στο μπάνιο δύο ώρες. Κλείδωσες και την πόρτα. Να μη το ξανακάνεις.

Μάξιμος: Γιατί;

Αλεξία: Τρομάζω.

Μάξιμος: (Σηκώνεται απότομα). Χέστηρα ρε Αλεξία αν τρομάζεις ή όχι.

Αλεξία: Μη το ξανακάνεις.

Μάξιμος: Α παρότα μας ρε Αλεξία.

Αλεξία: Σταμάτα!

Μάξιμος: Ούτε να παίζω το πουλί μου δε μπορώ πια μέσα σε αυτό το σπίτι!

Αλεξία: Γιατί εγώ δε σου φτάνω πια; Θεε και άλλα;

Παύση. Ο Μάξιμος περιφέρεται λίγο μες στο δωμάτιο κρατώντας το κεφάλι του.

Σκηνή 3^η:

Παύση. Ο Μάξιμος βλέπει τον καθρέπτη πάνω στο κομοδίνο.

Μάξιμος: Τι δουλειά έχει αυτό εδώ;

Αλεξία: Δε ξέρω.

Μάξιμος: Δε ξέρεις ε;

Ο Μάξιμος πιάνει τον καθρέπτη και τον πετάει με δύναμη στο πάτωμα.

Αλεξία: Πας καλά άνθρωπέ μου; Γιατί το έκανες αυτό;

Μάξιμος: Δε σου είπα ότι δε τον θέλω εδώ;

Αλεξία: Δε τον έβγαλα εγώ.

Μάξιμος: Και ποιος τον έβγαλε, εγώ;

Αλεξία: Μάλλον.

Μάξιμος: Πάλι είμαι εγώ ο μαλάκας της υπόθεσης δηλαδή. Τέλεια!

Αλεξία: Ηρέμησε.

Μάξιμος: Όχι δεν θα ηρεμήσω. Ποτέ δε με ακούς. Συνέχεια κάνεις του κεφαλιού σου.

Αλεξία: Μη φωνάζεις.

Μάξιμος: Γιατί είναι ο καθρέπτη εδώ; Γιατί δε με ακούς;

Αλεξία: Σε ακούω.

Μάξιμος: Γιατί τον έβγαλες;

Αλεξία: Γιατί δε τον θες;

Μάξιμος: Δε θέλω να κοιτιέμαι στο καθρέπτη. Είναι ψεύτης!

Αλεξία: Είναι ο μόνος που θα σου πει την αλήθεια.

Μάξιμος: Ποτέ! Ποτέ δε λέει την αλήθεια.

Ο Μάξιμος πιάνει ένα γυαλί από κάτω και κοιτιέται. Το γυρίζει στην Αλεξία.

Μάξιμος: Κοίτα. Τι βλέπεις;

Αλεξία: Εμένα.

Μάξιμος: Λάθος. Δε βλέπεις εσένα. *(Το γυρίζει στον εαυτό του)*. Βλέπεις... Έναν νεκρό. Ένα τίποτα. Κάτι που δεν υπάρχει.

Αλεξία: Υπάρχεις.

Μάξιμος: Βλέπεις έναν γέρο.

Αλεξία: Δεν είσαι γέρος,

Μάξιμος: Έτσι με δείχνει! *(Πετάει το γυαλί)*.

Αλεξία: Δε σου φταίει κανείς αν εσένα δε σου αρέσει ο εαυτός σου.

Ο Μάξιμος την κοιτάει.

Μάξιμος: Τι είπες; *(Παύση - γελάει)*. Ωρες-ώρες δε σε αναγνωρίζω· γίνεσαι μια άλλη! Υπάρχουν στιγμές που είμαστε καλά. Αλλά τις περισσότερες φορές... Ψάχνω κάτι που να μου θυμίζει εσένα. Την δικιά μου Αλεξία! *(Παύση)*. Όλα είναι αλλιώς πάνω σου. Ακόμα και η φωνή σου. Τα πάντα. Σα να μιλάει μια άλλη. Αλλά το χειρότερο είναι... Ξέρεις. Το βλέμμα σου. Με σκοτώνει. Πάψε

να το κάνεις αυτό. Να με κοιτάς σα να είμαι εχθρός σου. Δεν είμαι εγώ ο εχθρός σου, Αλεξία. Όχι εγώ... (Παύση). Με ειρωνεύεσαι; Τολμάς και ειρωνεύεσαι εσύ εμένα; Εσύ εμένα; Που έχω κάνει τόσα για 'σένα.. Τόσα ρε Αλεξία. Γαμώ το κέρατό μου! (Παύση). Ναι, ναι καλά! Πόσες φορές μου το είχες υποσχεθεί ρε Αλεξία; Πόσες φορές. Γαμημένες υποσχέσεις και μετά... (Παύση). Ναι, ξέρω τι θα μου πεις: «Μη μιλάς έτσι μπροστά σε μια γυναίκα.»! Παράτα μας ρε Αλεξία.

Αλεξία: Δε θα σου έλεγα αυτό.

Μάξιμος: Αλλά;

Παύση.

Αλεξία: Σε νιώθω σα να είσαι θηρίο στο κλουβί.

Ο Μάξιμος γελάει.

Αλεξία: Το χειρότερο είναι πως το κλουβί σου, το έφτιαζες μόνος σου. Κανένας δεν σε ανάγκασε να μείνεις εδώ μέσα σαν...

Μάξιμος: Σαν, ποιον; Σαν εσένα;

Αλεξία: Δεν θα έλεγα αυτό.

Μάξιμος: Τότε τι θα έλεγες; (Πολύ κοντά στο πρόσωπό της). Νιώθεις παγιδευμένη; Μπρος, φύγε. Να σε δω πως θα τα βγάλεις πέρα εκεί έξω μόνη χωρίς εμένα.

Αλεξία: Το ίδιο ακριβώς μου έλεγε και η μάνα μου.

Μάξιμος: (Ουρλιάζει). Μη μου μιλάς γι' αυτή την καριόλα!

Αλεξία: Όποιος φωνάζει, έχει άδικο.

Μάξιμος: Και όποιος κλαίει επίσης.

Ο Μάξιμος ανάβει τσιγάρο.

Αλεξία: Καπνίζεις;

Μάξιμος: Και αυτό σε πειράζει;

Αλεξία: Δε θέλω να πάθεις κακό. Ο καπνός-

Μάξιμος: Ο καπνός δε με πειράζει. Εξάλλου (την κοιτάει) ο αργός θάνατος είναι πιο γλυκός. (Χτυπάει το ρολόι 9:00 μ.μ. ακριβώς). Πέρασε η ώρα και δε πήγα... Ποτέ δε τα πήγαινα καλά με την ώρα.

Αλεξία: Ο χρόνος είναι ο καλύτερος γιατρός.

Ο Μάξιμος γελάει νευρικά.

Αλεξία: Γιατί γελάς;

Ο Μάξιμος σηκώνεται. Περπατάει νευρικά. Γυρίζει και την κοιτάει.

Μάξιμος: Σταμάτα να με πονάς, Αλεξία!

Αλεξία: Εγώ δεν-

Μάξιμος: *(Την διακόπτει).* Φτάνει με τις δικαιολογίες σου!

Αλεξία: Μάξιμε...

Μάξιμος: Σου είπα! Πάψε να με πονάς. Δε θες να με δεις αλλιώς... Ο πόνος, Αλεξία, θολώνει την κρίση μας. Νομίζουμε ότι είμαστε το κέντρο του κόσμου. Κάνουμε κακές σκέψεις. Και αυτές οι σκέψεις... Οδηγούν σε λάθος μονοπάτια. Χωρίς κανένα έλεος. Καμία συχώρεση. *(Την κοιτάει).* Οι άνθρωποι, Αλεξία, δεν ευθύνονται μόνο για το κακό που κάνουν, αλλά και για το καλό που θα μπορούσαν να κάνουν και δε το έκαναν. Προσπάθησα, αλήθεια. Προσπάθησα πολύ... Να κάνω το καλό, να... *(Γιάυση – ήρεμα).* Να πάψω να κατηγορώ τον εαυτό μου. Ακόμα και αν φταίω που έχουμε καταστήσει έτσι... Και γιατί να φταίω εγώ; Εγώ που γερνάω. Εσύ δε θα γεράσεις ποτέ.

Αλεξία: Λιώνω κι εγώ.

Μάξιμος: Δε θα γεράσεις ποτέ. Σαν τον Ντόριαν Γκρέι.

Αλεξία: Θα γερνάει το πορτρέτο μου;

Μάξιμος: Αν εγώ είμαι το πορτρέτο σου, κι εσύ η αληθινή μου όψη τότε ναι. Θα γερνάω εγώ κι εσύ θα μένεις έτσι. Όμορφη... Άθραυστη.

Αλεξία: Σπάω κι εγώ.

Μάξιμος: Δε θα σπάσεις ποτέ. Ποτέ, όσο σε θέλω να είσαι έτσι, θα είσαι!

Αλεξία: Θα σπάσω. Όλοι σπάνε.

Ο Μάξιμος σηκώνεται. Βάζει ένα ποτήρι κονιάκ.

Μάξιμος: Αυτό θα το πιώ στα νιάτα μας. Στην ζωή που δεν έζησα.

Πίνει.

Μάξιμος: Ξέρεις τι με βασανίζει αυτές τις εννιά μέρες;

Αλεξία: Τι;

Μάξιμος: Ότι δε μπορώ να μιλήσω σε κανέναν. Σε ποιον να το πω; Πώς να τους εξηγήσω τι νιώθω για 'σένα. Ντρέπομαι-

Αλεξία: Ντρέπεσαι για μένα;

Μάξιμος: Δε κατάλαβες με αυτό που έκανες. Εξευτέλισες και την δική σου ζωή;

Αλεξία: Ποια ζωή...

Μάξιμος: Δεν έπρεπε.

Αλεξία: Ήταν ο μόνος τρόπος.

Μάξιμος: Με μισείς;

Αλεξία: Όχι.

Μάξιμος: Θα ήθελα πολύ να σε πιστέψω.

Αλεξία: Εγώ σε πιστεύω.

Παύση, την κοιτάει. Αλλάζει το βλέμμα του.

Μάξιμος: Ο καθρέφτης είναι ψεύτης. Δεν έπρεπε να τον κοιτάζω.

Αλεξία: Και τον καθρέπτη να κοιτάς και έξω να βγαίνεις.

Μάξιμος: Να βγω έξω να πάω που; Που;

Αλεξία: Μια βόλτα. Να ξεσιάσεις.

Μάξιμος: Δε θέλω. Έξω υπάρχει πολύς κόσμος. Χιλιάδες άνθρωποι. Χιλιάδες ζευγάρια. Μάτια παντού. Κι εγώ, μια που τους είδα και μια που του ξέχασα. Άρχισα κι εγώ να ξεχνάω, μη με κοιτάς έτσι. Όχι εσένα. Τους άλλους. Δε θα μπορούσα να σε ξεχάσω ποτέ. Είσαι πάντα εδώ εσύ, πλάι μου. *(Της φιλάει το χέρι)*. Μήπως θα έπρεπε να ξεχάσω; Να σε συγχωρέσω; Να συγχωρέσω τον εαυτό μου. *(Παύση)*. Όχι, όχι! Δε φταις εσύ καρδιά μου. Φταίει ο κόσμος, η μάνα σου, η ζωή... Εγώ. *(Παύση)*. Μοιάζεις κουρασμένη.

Αλεξία: Καλά είμαι.

Μάξιμος: *(Την χαϊδεύει)*. Υποφέρεις.

Αλεξία: Όχι.

Μάξιμος: Δε μπορώ να καταλάβω. Δε μπορώ να σε βοηθήσω. *(Βαριανασάνει)*. Τι σου συνέβη. Γιατί; Μίλησε μου! *(Την κοιτάει – χαμογελάει)*. Τώρα κατάλαβα. Νιώθω ότι νιώθεις. Είμαι εσύ. Πιο πολύ από ποτέ. Για πάντα πλάι σου, αγάπη μου. Θα με αγαπάς και θα σε αγαπώ. Μόνο οι δυό μας. Για πάντα ένα.

Ακούγεται απ' έξω παιδιά να τραγουδούν. Ο Μάξιμος πλησιάζει στο παράθυρο, τους κοιτάει. Κλείνει την κουρτίνα.

Αλεξία: Γιατί το έκλεισες;

Μάξιμος: Δε μου αρέσει αυτό το τραγούδι...

Αλεξία: Τίποτα δε σου αρέσει.

Μάξιμος: Ούτε αυτό σου αρέσει;

Ο Μάξιμος πίνει ένα κονιάκ ακόμα.

Αλεξία: Αυτό σου αρέσει όμως ε;

Μάξιμος: Με ειρωνεύεσαι;

Αλεξία: Φτάνει με το ποτό.

Μάξιμος: Αν δε με αντέχεις, μπρος. Έλα, φύγε! Τράβα σπίτι σου. Με την μάνα σου. Γιατί δε πας;

Παύση. Η Αλεξία μιλάει, δεν την ακούει ο Μάξιμος.

Αλεξία: Πάντα είχαμε προβλήματα στο σπίτι. Πριν δύο χρόνια, όμως, τα πράγματα χειροτέρεψαν. Και κανείς δε μπορούσε να καταλάβει. Όλοι είχαν φύγει απ' το σπίτι. Είχαμε μείνει μόνες με εκείνη. Όσο ήμασταν στο άλλο σπίτι μπορούσα να κοντρολάρω την κατάσταση. Να έχω τον έλεγχο. Τον έλεγχο της κατάστασης. Της κατάστασής μου.

Μάξιμος: Ποτέ δε μου μιλάς...

Ο Μάξιμος μαζεύει τα γυαλιά. Τα πετάει.

Μάξιμος: Εδώ μέσα όλα έχουν την θέση τους. Τα πάντα! (Γακτοποιεί τα πράγματα). Θεε νερό;

Αλεξία: Να φύγω να πάω που; Κανένας δε θα μπορούσε να με ακούσει.

Μάξιμος: Δε θεε. Καλά Αλεξία...

Αλεξία: Δεν ήθελα να με αγγίζει. Φοβόμουν. Μύριζε. Εκείνο το σπίτι μύριζε. Μύριζε όπως τα χνότα της.

Ο Μάξιμος σπάει κάτι.

Μάξιμος: Γαμώ το...

Αλεξία: Έσπασε;

Μάξιμος: Εμ τι έκανε; Διαλυμένα όλα εδώ μέσα.

Αλεξία: Εσύ τα χαλάς.

Μάξιμος: (Φωνάζει). Εσύ με αναγκάζεις!

Αλεξία: Απ' την ώρα που μπήκες το είδα.

Μάξιμος: Τι είδες πάλι;

Αλεξία: Τα σύννεφα που έφερες μαζί σου.

Μάξιμος: Άρχισες πάλι τις μαλακίες.

Αλεξία: Έτσι είναι.

Μάξιμος: Εδώ δεν είμαστε στο θέατρο. Να λες τις Τσεχωφικές σου παπαριές, κατάλαβες;

Αλεξία: Ούτε θα φας.

Μάξιμος: Θα φάω μετά.

Αλεξία: Πότε «μετά»;

Μάξιμος: Μετά.

Αλεξία: Να σου κάνω κάτι-

Μάξιμος: Είπα! Θα φάω μετά!

Παύση.

Αλεξία: Καλά.

Μάξιμος: Χθες, είδα τα πράγματα στην τσάντα μου ανακατεμένα.

Αλεξία: Δε το έκανα εγώ.

Μάξιμος: Μόνη σου προδόθηκες.

Αλεξία: Δε το έκανα εγώ.

Μάξιμος: (Φωνάζει). Τότε ποιος;

Αλεξία: Δε το έκανα εγώ.

Μάξιμος: Γαμώ το μου δηλαδή!

Αλεξία: Μάξιμε.

Μάξιμος: Γιατί μου το κάνεις αυτό;

Αλεξία: Ηρέμησε.

Παύση.

Μάξιμος: Τι περιμένεις να βρεις δηλαδή εκεί μέσα; Πράγματα τις δουλειάς είναι, σχέδια και υλικά!

Αλεξία: Δεν την έφαξα.

Μάξιμος: Αφού το βλέπω, γιατί μου λες ψέματα;

Αλεξία: Άσε την τσάντα και πες μου τι έχεις;

Μάξιμος: Τίποτα δεν έχω.

Αλεξία: Πως τίποτα; Πιάνεσαι με το παραμικρό.

Μάξιμος: Καλά είμαι.

Αλεξία: Είσαι αφηρημένος.

Μάξιμος: Αλεξία...

Αλεξία: Δεν τρως, δε κοιμάσαι.

Μάξιμος: (Με λίγη ένταση). Καλά είμαι!

Αλεξία: Μου μιλάς άσχημα!

Μάξιμος: (Φωνάζει). Καλά είμαι!

Παύση.

Αλεξία: Όχι δεν είσαι καλά. Βράζεις.

Μάξιμος: Κάνε κάτι να με ηρεμήσεις.

Αλεξία: Πως;

Ο Μάξιμος την σηκώνει.

Μάξιμος: Είσαι τόσο όμορφη... (Την φιλάει στο στόμα). Φίλα με... Φίλα με!

Σταματάει. Την κοιτάει.

Μάξιμος: Γιατί δε με φιλάς; (Την αφήνει και πέφτει στο πάτωμα – φωνάζει). Γιατί δε με φιλάς; Τι θες πια; Να σε παρακαλώ; (Παύση). Γιατί μου το κάνεις αυτό; Δεν έχω κοιτάξει άλλη γυναίκα απ' την μέρα που σε γνώρισα, εσύ γιατί με βασανίζεις; Τι σου ζήτησα; Τα χείλη σου... (Την πλησιάζει). Να νιώσω την ζεστασιά σου, να με αγγίζεις...

Κοντοκάθεται από πάνω της. Η Αλεξία ξαπλωμένη στο πάτωμα, ανέκφραστη. Της χαϊδεύει τα χείλη.

Αλεξία: Μυρίζεις αλκοόλ.

Ο Μάξιμος σηκώνεται. Της γυρίζει την πλάτη.

Μάξιμος: Καλή κουβέντα δε χρωστάς σε άνθρωπο! Ίδια η μάνα σου...

Παύση.

Αλεξία: Βοήθησε με να σηκωθώ.

Μάξιμος: (*Αναστενάζει*). Άντε έλα, έλα!

Την πλησιάζει. Την σηκώνει. Την βάζει να ξαπλώσει στο κρεβάτι.

Αλεξία: Ευχαριστώ.

Ο Μάξιμος κάθεται στο πάτωμα μπροστά απ' το κρεβάτι.

Μάξιμος: Δε θέλω να είμαστε έτσι, ρε Αλεξία.

Αλεξία: Ούτε εγώ.

Μάξιμος: Θέλω να μπορώ να στα λέω όλα. Να τα μοιράζομαι όλα μαζί σου.

Αλεξία: Μπορείς.

Μάξιμος: Μπορώ, αλήθεια;

Αλεξία: Φυσικά...

Παύση.

Μάξιμος: Χθες το βράδυ. Είδα ένα όνειρο. Παράξενο.

Αλεξία: Δηλαδή, τι όνειρο;

Μάξιμος: Είδα τον πατέρα μου. Ήταν ακριβώς όπως τον θυμόμουν. Σαράντα επτά χρονών. Και εγώ... Ήμουν-δεν ήμουν δέκα. Παιζάμε, λέει, μπάλα. Στην μεγάλη αυλή, από πίσω. (*Παύση*). Εγώ, λέει κλωτσούσα την μπάλα με όλη μου την δύναμη αλλά τίποτα. Στην αρχή δεν έβαλα κανένα γκολ. Αλλά μετά, (*Γελάει*) επειδή σούφρωνα τα χείλια μου. Ξέρεις πως! Με άφηνε να κερδίζω. Πανηγύρισε μαζί μου, με αγκάλιαζε. Και ήμουν ευτυχισμένος. Χαρούμενος και ευτυχισμένος. (*Παύση*). Ξύπνησα το πρωί και... Ήταν τόσο αληθινό. Ένιωθα κουρασμένος απ' το προηγούμενο βράδυ.

Παύση. Κοιτάει την Αλεξία. Πέφτει το πόδι της.

Μάξιμος: Πονάς;

Αλεξία: Καλά είμαι.

Μάξιμος: Δεν ήθελα να σε ρίξω πριν. Καταλαβαίνεις.

Αλεξία: Καταλαβαίνω.

Μάξιμος: Εγώ φταίω γι' αυτό;

Αλεξία: Έτσι θα είμαι από εδώ και πέρα.

Μάξιμος: *(Την κοιτάει έντονα).* Τι θες να πεις; Θα σε χάσω; Την κάνεις σιγά-σιγά;

Αλεξία: Δε μπορείς να καταλάβεις πως είναι.

Μάξιμος: Εξήγησέ μου για να καταλάβω.

Αλεξία: Λένε πως όταν χάνεις ένα μέρος απ' το σώμα σου, τα νιώθεις ακόμα. Σα να παραμένει κομμάτι του εαυτού σου. Σε πονάει ακόμα.

Μάξιμος: *(Κάθεται στο πάτωμα).* Το πρόβλημα, Αλεξία, δεν είναι με τα μέρη του σώματος, αλλά με την ψυχή μας.

Αλεξία: *(Ψιθυριστά).* Όσοι άνθρωποι κι αν με άγγιζαν, δεν άγγιζαν την ψυχή μου. Ξέρεις γιατί; Δεν υπήρχε τίποτα πια για να βρωμίσουν.

Μάξιμος: Μέχρι την στιγμή που κάποια αποφάσισε ότι πρέπει να πληρώσω για τα λάθη που δεν έκανα. Και το κενό που έκρυβα μέσα μου μεγάλωσε και πήρε την θέση του ο θυμός και το μίσος.

Αλεξία: Έπρεπε να κάνω κάτι και έκανα. Για να πάψει να μου βρωμίζει ότι πιο λαμπερό έκρυβα.

Μάξιμος: Ξέρεις ποια ήταν η πιο όμορφη στιγμή της ζωής μου; *(Γαύση).* Δεν έχει έρθει ακόμα. Θα είναι η στιγμή που θα την κοιτάξω στα μάτια, όταν καταλάβει ότι ζούμε μαζί. Η στιγμή που αντί για θάνατο θα στάζει φόβο και ντροπή. Θέλω να κρατήσει αιώνες αυτό, να την κοιτάω και να βλέπω την ήττα μέσα της.

Αλεξία: Όλοι έχουμε δικαίωμα στην ζωή.

Μάξιμος: Όχι όσοι καταστρέφουν τις ζωές των άλλων δεν έχουν κανένα δικαίωμα!

Αλεξία: Μάξιμε-

Μάξιμος: Θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Απ' την πρώτη μέρα ήθελα να σε ρωτήσω.

Αλεξία: Σε ακούω.

Μάξιμος: *(Την πλησιάζει).* Πως ήταν; Η στιγμή που... Ξέρεις. Πως ήταν;

Αλεξία: Δεν μπορεί κανένας να σου εξηγήσει.

Μάξιμος: Φοβήθηκες;

Αλεξία: Πολύ.

Μάξιμος: Το μετάνιωσες;

Αλεξία: Όχι. Ήταν σα να το περιμένα χρόνια. Λύτρωση και ηρεμία.

Μάξιμος: Γιατί;

Αλεξία: Ο κόσμος βλέπει αυτό που φαίνεται. Τους άκουγα στον δρόμο, έλεγαν διάφορα. Μέχρι πουτάνα με είχαν πει.

Ο Μάξιμος την αγκαλιάζει.

Μάξιμος: Σώπα κούκλα μου.

Αλεξία: Ούτε που φαντάζονται τι κρύβει ο κάθε ένας μέσα του. Δε μπορούν να καταλάβουν. Πόσο θα ήθελα να μη φοβάμαι τους ανθρώπους τόσο πολύ. Πόσο θα ήθελα να τους αφήσω να με πλησιάζουν. Να νιώσω κι εγώ την ευτυχία, τον έρωτα, την γαλήνη. Να μην είμαι τόσο μόνη.

Μάξιμος: Δεν είσαι μόνη σου. Μπορεί να έχουμε απομακρυνθεί τελευταία. Τις πρώτες μέρες που ήρθες, πρώτη δεύτερη, ήμασταν αλλιώς.

Αλεξία: Είσαι πεισμένος.

Μάξιμος: Κάνε μου λίγο μασάζ.

Ο Μάξιμος πιάνει το χέρι της Αλεξίας και το ακουμπάει στον ώμο του.

Αλεξία: Καλά είναι;

Μάξιμος: Τέλεια.

Παύση.

Μάξιμος: Αν θες, μπορώ να πάρω άδεια. Να μη πάω στο εργαστήριο λίγες μέρες. Δε βιάζομαι και τόσο.

Αλεξία: Έχεις δουλειά.

Μάξιμος: Προηγείται η σχέση μας!

Αλεξία: Μάξιμε.

Μάξιμος: Δεν είμαι αγάριστος! Ξέρω πόσο πάλεψες για να είμαστε μαζί.

Αλεξία: Πολύ.

Μάξιμος: Όλη μου η οικογένεια, εσύ είσαι. Μόνο εσύ. *(Της φιλάει το χέρι).* Δε ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσένα.

Παύση.

Μάξιμος: Ξέρεις γιατί διάλεξα να δουλεύω μόνος; Για να μη τους ακούω.

Αλεξία: Ποιους;

Μάξιμος: Να μη τους ακούω. Τον κόσμο, όλους. Να μην ακούω πόσο ωραία περνάνε με τους πατεράδες τους. Με τις οικογένειές τους.

Αλεξία: Μη ζηλεύεις Μάξιμε.

Μάξιμος: Δε μπορώ να μη ζηλεύω... Ακόμη και 'σένα.

Αλεξία: Εμένα γιατί;

Μάξιμος: Η δική μου μάνα με είχε πεταμένο. Να μεγαλώσω μόνος μου.

Αλεξία: Μάξιμε...

Μάξιμος: Να αλλάζω θέμα;

Αλεξία: Ναι.

Μάξιμος: Ωραία, ωραία.

Ο Μάξιμος σκουπίζει τα δάκρυά του. Σηκώνεται.

Μάξιμος: Μήπως θες να κάτσουμε στο τραπέζι καλύτερα;

Αλεξία: Ότι θέλεις.

Μάξιμος: Έλα.

Σκηνή 4^η:

Ο Μάξιμος την σηκώνει στα χέρια.

Μάξιμος: Να σου βάλω να φας κιόλας. Σίγουρα είσαι νηστική όλη μέρα.

Ο Μάξιμος αφήνει την Αλεξία στην καρέκλα. Πέφτει το πόδι της.

Αλεξία: Μπορείς να...

Μάξιμος: Ναι; Το ποδαράκι σου; Φυσικά. (Την φιλάει).

Ο Μάξιμος πιάνει τον επίδεσμο με τον γύψο και της δένει το πόδι.

Μάξιμος: Καλά είναι εκεί;

Αλεξία: Ναι.

Μάξιμος: Δε προσέχεις καθόλου.

Αλεξία: Συγγνώμη.

Μάξιμος: Δε θέλω την συγγνώμη σου.

Αλεξία: Αλλά;

Μάξιμος: Την ηρεμία που έχεις θέλω. (Την κοιτάει στα μάτια).

Αλεξία: Τι κοιτάς;

Μάξιμος: Ξέρεις τι μου αρέσει σε σένα; Το χλωμό σου δέρμα.

Αλεξία: Μόνο;

Μάξιμος: Πιο πολύ, ναι.

Αλεξία: Και όταν δεν ήμουν...

Μάξιμος: Από τότε που σε ερωτεύτηκα, ήσουν. Δε μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω σου.

Αλεξία: Μάξιμε.

Μάξιμος: Πες μου.

Αλεξία: Πείνασα.

Μάξιμος: (Γελάει). Και ότι κάνεις σα μικρό παιδί.

Αλεξία: Να φτιάξω κάτι.

Η Αλεξία πάει να σηκωθεί.

Μάξιμος: Που πας εσύ; Εσύ εδώ! Εγώ θα τα κάνω όλα.

Ο Μάξιμος σηκώνεται. Φτιάχνει κάτι να φάνε.

Μάξιμος: Δε θα πιστέψεις ποια πέρασε απ' το μαγαζί.

Αλεξία: Ποια;

Μάξιμος: (Γελάει). Μη ζηλεύεις. Η μάνα σου.

Αλεξία: Η μαμά;

Μάξιμος: Ναι, ναι!

Αλεξία: Και; (Παύση). Της μίλησες;

Μάξιμος: Είσαι καλά;

Αλεξία: Κατάλαβα.

Μάξιμος: Όχι δε κατάλαβες! Γιατί δε με καταλαβαίνεις Αλεξία! Δε με νιώθεις!

Αλεξία: Κανείς δε σε καταλαβαίνει καλύτερα από εμένα.

Μάξιμος: Δε μπορείς να καταλάβεις πόσο δύσκολα είναι τα πράγματα. Δε μπορείς να καταλάβεις!

Αλεξία: Εξήγησέ μου!

Μάξιμος: Παίζει μαζί μας. Σα την γάτα με το ποντίκι. (Παύση). Τι παραπάνω έχει αυτός ο καριόλης από εμένα και τον ήθελε για άντρα σου;

Αλεξία: Απόμα της κρατάς κακία.

Μάξιμος: Όσο και αν προσπαθείς να δείχνεις ψύχραιμη, δε μπορείς! Φοβάσαι. Φαίνεται ο φόβος στα μάτια σου. Δε μπορείς να το κοντρολάρεις! (Παύση). Εκείνη την μέρα ευχήθηκα να ήμουν μαζί σου. Το πιστεύεις; (Φωνάζει). Ευχήθηκα να ήμουν μαζί σου! Και εσύ μου συμπεριφέρεσαι έτσι.

Αλεξία: Μάξιμε...

Μάξιμος: Ποτέ της δε με συμπάθησε.

Αλεξία: Μητέρα είναι. Ήθελε το καλύτερο για το παιδί της.

Ο Μάξιμος αφήνει ότι κάνει, την κοιτάει.

Μάξιμος: (θυμωμένος). Το καλύτερο για το παιδί της;

Γελάει ο Μάξιμος. Σοβαρεύει.

Μάξιμος: Μόνο εγώ θέλω το καλό σου! Ξέρεις τι ένιωσα κάθε μέρα; Φόβος. Αγωνία. Μέρα με την μέρα. Να μη πάθεις τίποτα κακό. Να ζήσεις όμορφα. Να είμαι εδώ, να προλάβω. Μη πονέσεις μη κλάψεις. Σε παρακαλώ. Μη με μισείς. Είναι άδικο. Σε παρακαλώ!

Αλεξία: Δε σε μισώ.

Παύση.

Μάξιμος: Δε την λυπάμαι. Όχι. Της άξιζε. Να μείνει μόνη της. Μόνη! Εσύ έζησες μια φρίκη στα χέρια της και εκείνη... Καριόλα!

Αλεξία: Μη μιλάς έτσι.

Μάξιμος: Όπως θέλω θα μιλάω! (Καρφώνει το μαχαίρι στον πάγκο). Δεν νοιάστηκε ποτέ για 'σένα. Για την δική σου ζωή!

Αλεξία: Σταμάτα... Σε παρακαλώ.

Μάξιμος: Μη φοβάσαι χαρά μου. Εγώ είμαι εδώ τώρα. Δε θα αφήσω κανέναν να σε πάρει μακριά μου. Κανέναν να σου κάνει κακό. Ποτέ ξανά!

Αλεξία: Πνίγομαι...

Μάξιμος: Από ποιον, από εμένα;

Αλεξία: Σε παρακαλώ.

Μάξιμος: Όχι, εγώ σε παρακαλώ Αλεξία. Τι συμβαίνει; Ξαφνικά σου πέφτω λίγος;

Αλεξία: Όχι.

Πάυση.

Μάξιμος: Τότε; Αλεξία, τι έχεις πάθει;

Αλεξία: Τίποτα.

Μάξιμος: Έχεις αλλάξει.

Αλεξία: Καλά είμαι.

Μάξιμος: Όχι δεν είσαι. Κοίτα με Αλεξία. Κοίτα με! Είμαι εδώ. Μη φοβάσαι τίποτα. Θα σε προστατέψω απ' όλους και απ' όλα. Εγώ. Μόνο εγώ μπορώ. Κανείς δε θα απλώσει τα χέρια του πάνω σου. Ποτέ ξανά! Στο ορρίζομαι...

Αλεξία: Μάξιμε....

Μάξιμος: Μη στεναχωριέσαι. Εγώ θα στα φτιάξω όλα εγώ. Είδες; Έβαλα και κάγκιελα. Δε μπορεί κανένας να μπει εδώ μέσα. Κανένας να σε πειράξει. Κανένας!

Αλεξία: Όταν κάνεις έτσι, σε φοβάμαι.

Μάξιμος: Τι είπες;

Αλεξία: Συγγνώμη...

Μάξιμος: Ότι καλύτερο σου έχει συμβεί είμαι και το ξέρεις.

Αλεξία: Φυσικά.

Μάξιμος: Τι «φυσικά» ήταν αυτό; Δεν με θες; Ξαφνικά σου πέρασε ο έρωτάς σου για μένα;

Αλεξία: Τι είναι αυτά που λες Μάξιμε...

Μάξιμος: Άσε, κατάλαβα!

Αλεξία: Σε αγαπάω.

Μάξιμος: (Την κοιτάει). Δε φαίνεται! (Γυρίζει πίσω).

Αλεξία: Σε αγαπάω...

Μάξιμος: (Αφήνει ότι κάνει-γυρίζει και την κοιτάει). Εγώ έδινα την ζωή μου για σένα. Εσύ τι έκανες;

Αλεξία: Σε παρακαλώ...

Μάξιμος: Πρέπει να αναλαμβάνεις τις ευθύνες των πράξεών σου. Των λαθών σου!

Αλεξία: Τίποτα δεν έκανα σωστά;

Μάξιμος: Κάτι έκανες...

Αλεξία: Και δε φτάνει;

Παύση. Ο Μάξιμος την κοιτάει.

Μάξιμος: Δε θέλω κουβέντα!

Αλεξία: Θες να φύγω;

Ο Μάξιμος σπάει ότι υπάρχει πάνω στον πάγκο.

Μάξιμος: Να πας που; Δεν έχεις να πας πουθενά! Πουθενά χωρίς εμένα. Εμείς οι δύο είμαστε ένα. Ένα!

Αλεξία: Δε θέλεις να φύγω δηλαδή...

Την πλησιάζει και της πιάνει τα χέρια.

Μάξιμος: Που να πας ομορφιά μου;

Αλεξία: Δε θέλω να σε στεναχωρώ...

Μάξιμος: *(Την φιλάει).* Όλα είναι καλά. Ποτέ δε με στεναχωρείς εσύ. Όσο είσαι εδώ μαζί μου.

Αλεξία: Γι' αυτό υπάρχω μόνο.

Μάξιμος: Υπάρχεις γιατί το θέλω εγώ.

Αλεξία: Υπάρχω για να σε κάνω χαρούμενο. Δεν έχω άλλο σιοπό στην ζωή μου.

Μάξιμος: Το ξέρω χαρά μου. *(Την φιλάει).* Αυτές οι 9 μέρες είναι οι ομορφότερες τις ζωής μου...

Αλεξία: Ας μου μιλούσες πιο νωρίς Μάξιμε. Λίγους μήνες νωρίτερα...

Ο Μάξιμος γυρίζει πίσω. Ετοιμάζει το φαγητό. Η Αλεξία γυρίζει στο κοινό, ανέκφραστη.

Αλεξία: *(Σαν να το διαβάζει).* Δε με πονάει τόσο που θα φύγω. Πιο πολύ με πονάει που δεν θα φύγω όπως μου αξίζει. Όπως αξίζει σε κάθε άνθρωπο να φεύγει από αυτή την ζωή. Να ζήσω αυτό που λαχταρούσα.

Παύση.

Η Αλεξία γυρίζει ξανά μπροστά στο τραπέζι, ανέκφραστη. Ο Μάξιμος φέρνει το φαγητό.

Μάξιμος: Έλα, να φάμε.

Αλεξία: Έτοιμο είναι;

Μάξιμος: Όλα έτοιμα.

Σερβίρει.

Αλεξία: Σε ευχαριστώ πολύ.

Μάξιμος: Θα φας μόνη σου ή...

Αλεξία: Να με βοηθήσεις.

Μάξιμος: *(Χαμογελάει).* Έλα.

Την ταΐζει στο στόμα.

Μάξιμος: Σου αρέσει;

Αλεξία: Ναι.

Μάξιμος: Όποιον μάγειρα κι αν ρωτήσεις Αλεξία, αν σέβεται τον εαυτό του, τα ίδιο θα σου πει. Πρόσεχε τα υλικά που βάζεις. *(Γελάει η Αλεξία).* *(Χαρούμενα).* Μη γελάς. Τι αγοράζεις λοιπόν, από πού, πόσο φρέσκο είναι. *(Την ταΐζει).* Το φαγητό δε θέλει μόνο τέχνη στο πως το φτιάχνεις. Στην προετοιμασία... Σε όλα. Γιατί το φαγητό είναι ζωή, δίνει ζωή. Διαλέγεις τα καλύτερα υλικά.

Αλεξία: Είναι καλό.

Μάξιμος: Έλα, φάε κι άλλο.

Αλεξία: Ευχαριστώ.

Πέφτει φαγητό πάνω στο ρούχο της Αλεξίας.

Αλεξία: Αμάν ρε Μάξιμε!

Μάξιμος: Συγνώμη δεν ήθελα...

Αλεξία: Κοίτα πως με έκανες τώρα! Με γέμισες σάλτσες.

Μάξιμος: Θα το καθαρίσω.

Ο Μάξιμος προσπαθεί να το καθαρίσει.

Αλεξία: Άστο, άστο. Θα το κάνεις χειρότερο.

Μάξιμος: Και τι να κάνω;

Αλεξία: Φέρε μου κάτι να αλλάξω.

Μάξιμος: Να αλλάξεις. Τι;

Αλεξία: Κάτι απ' την ντουλάπα.

Μάξιμος: Εντάξει, εντάξει!

Σηκώνεται ο Μάξιμος. Πιάνει ένα γράμμα μέσα απ' την τσάντα του.

Αλεξία: Βρήκες;

Ψάχνει στην ντουλάπα.

Μάξιμος: Βρήκα.

Της πηγαίνει μια μπλούζα να αλλάξει. Βάζει το γραμμά μέσα στην μπλούζα.

Μάξιμος: Σ' αρέσει αυτή;

Αλεξία: Η αγαπημένη μου.

Μάξιμος: Έχεις να την βάλεις από εκείνη την μέρα. (Παύση). Έλα να αλλάξεις.

Αλεξία: Με βοηθάς;

Μάξιμος: Τίποτα δε κάνεις μόνη σου πια.

Αλεξία: Σε παρακαλώ.

Μάξιμος: Άντε, άντε!

Αλεξία: Απαλά.

Μάξιμος: Δε προσέχεις καθόλου πάντως.

Αλεξία: Εσύ με λέρωσες.

Μάξιμος: Εγώ;

Αλεξία: Εσύ με ταιζες.

Μάξιμος: Αφού δε κάνεις τίποτα μόνη σου πια!

Αλεξία: Δε με αφήνεις.

Μάξιμος: Φταίω κιόλας;

Παύση.

Αλεξία: Θα με ντύσεις;

Μάξιμος: Αν μου το ζητήσεις ευγενικά.

Αλεξία: Δηλαδή;

Μάξιμος: Θα μου χαρίσεις ένα χαμόγελο;

Η Αλεξία γελάει. Της βγάζει την λερωμένη μπλούζα.

Αλεξία: Θα με ντύσεις;

Μάξιμος: Να σε ντύσω.

Ο Μάξιμο την κοιτάει.

Αλεξία: Άντε!

Μάξιμος: Θεεσ σίγουρα να σε ντύσω;

Αλεξία: Μάξιμε.

Ο Μάξιμος αρχίζει και την χαιδεύει.

Μάξιμος: Σα βελούδο. Το δέρμα σου. Απαλό και... (Μυρίζει το δέρμα της).
Μυρίζει τόσο ωραία.

Αλεξία: Μάξιμε-

Μάξιμος: Σους... Άσε με να σε απολαύσω λίγο. Να νιώσω το σώμα σου. (Την κοιτάει, την επεξεργάζεται). Σαν ψεύτικη είσαι. Σαν κούκλα, από πορσελάνη.

Την χαιδεύει.

Παύση.

Αλεξία: Γιατί σταμάτησες;

Μάξιμος: Αλεξία, σε θέλω!

Σκηνή 5η:

Ο Μάξιμος την σηκώνει αγκαλιά. Την πηγαίνει στο κρεβάτι. Σβήνει το φως. Ο Μάξιμος κάνει έρωτα με την Αλεξία. Ακούγεται μόνο ο Μάξιμος.

Μάξιμος: Σ' αγαπώ...

Τελειώνουν. Ανοίγει το φως. Ο Μάξιμος ξαπλωμένος στο κρεβάτι και κρατάει αγκαλιά την Αλεξία. Ο Μάξιμος ανάβει τσιγάρο.

Αλεξία: Όχι τώρα.

Μάξιμος: Μην αρχίζεις, να χαρείς.

Αλεξία: Δε μπορώ τον καπνό.

Μάξιμος: Αλεξία, μη με πρήζεις.

Αλεξία: Σβήσε το!

Μάξιμος: Μπορείς να μου πεις τι σε έπιασε; Μια χαρά δεν ήμασταν;

Αλεξία: Ήμασταν.

Μάξιμος: Τότε;

Αλεξία: Σε σκοτώνει.

Μάξιμος: Εσύ με σκοτώνεις!

Αλεξία: Τι...

Μάξιμος: Δε το εννοούσα έτσι.

Αλεξία: Θα έπρεπε να ντρέπεςαι.

Μάξιμος: Γιατί να ντρέπομαι ρε Αλεξία; Επειδή κάνω αυτό που γουστάρω;

Αλεξία: Εγώ γιατί δε μπορώ να κάνω αυτό που γουστάρω;

Παύση. Ο Μάξιμος σηκώνεται. Περιφέρεται καπνίζοντας

Μάξιμος: Τόσο καιρό ζω με μια σκιά ανάμεσά μας. Ξέρεις σαν τι νιώθω; Σαν αντικαταστάτης!

Αλεξία: Αντικαταστάτης, ποιανού;

Μάξιμος: Της ευτυχίας που κάποιος άλλος σου έκλεψε. Λες και φταίω εγώ!

Αλεξία: Δε σε κατηγορήσα ποτέ.

Μάξιμος: Κιόμως... Το έκανες!

Αλεξία: Ποτέ.

Μάξιμος: Το έκανες. Σε εκείνο το γαμημένο γράμμα!

Αλεξία: Δεν-

Μάξιμος: Φτάνει!

Ο Μάξιμος τραβάει τα σεντόνια. Η Αλεξία πέφτει στο πάτωμα.

Μάξιμος: Αρκετά πια! Λιώνεις και λιώνω κι εγώ μαζί σου. Χάθηκες και χάθηκα. Και όλα αυτά γιατί, ε; Γιατί;

Αλεξία: Δε φταίω.

Μάξιμος: Φυσικά... Εσύ δε φταις πουθενά.

Αλεξία: Δεν το ήθελα.

Μάξιμος: Αν δε το έκανες, όμως δε θα ήμασταν ποτέ μαζί.

Αλεξία: Ήταν σωστό τότε.

Μάξιμος: Όχι. Λάθος. Και η πράξη σου και ότι ποτέ δε με ήθελες!

Παύση. Ο Μάξιμος κάθεται.

Μάξιμος: Η σκιά του έρωτά σου με έπνιγε. Με έπνιγε που δεν υπήρχε. Με είχες γραμμένο Αλεξία. Δεύτερη ματιά δε μου έριχνες. Ήμουν ένα τίποτα...

Αλεξία: Δε μπορούσα.

Μάξιμος: Πάλι η ίδια καραμέλα...

Ο Μάξιμος αναστενάζει. Σβήνει το τσιγάρο. Στρώνει το σεντόνι. Βάζει την Αλεξία να ξαπλώσει ξανά. Μένει κάτι σαν λίγδα στα χέρια του.

Μάξιμος: Τι είναι αυτό ρε Αλεξία;

Αλεξία: Συγγνώμη.

Μάξιμος: Δεν πάει έτσι πια...

Ο Μάξιμος περπατάει λίγο στο χώρο.

Μάξιμος: Το ήξερες! Στο λέω σχεδόν κάθε μέρα. Ένα πράγμα φοβάμαι μόνο. Ένα! Την μοναξιά. Αν ήταν επιλογή μου δε θα με ένοιαζε, αλλά δεν είναι. Ποτέ δεν ήταν!

Αλεξία: Εγώ είμαι εδώ.

Μάξιμος: Είσαι ναι, αλλά για πόσο; Κοίτα, (Γης δείχνει τα χέρια του) την κάνεις. Σιγά-σιγά.

Αλεξία: Όχι.

Μάξιμος: Και εγώ δε θέλω να μείνω μόνος. Το καταλαβαίνεις; (Παύση). Δε μπορώ να μείνω μόνος!

Αλεξία: Εγώ είμαι εδώ.

Μάξιμος: Όχι δεν είσαι! Κανένας σας δεν είναι... (Παύση). Ότι είμαι για τους άλλους είμαι και για 'σένα... (Παύση). Δεν έχεις καμία διαφορά. Με την ίδια ακριβώς γνώμη που έχει η πουτάνα η μάνα σου.

Ο Μάξιμος σηκώνεται. Πηγαίνει στο τραπέζι. Δουλεύει.

Μάξιμος: Έχω πολύ δουλειά!

Ο Μάξιμος σβήνει το φως και ανάβει μόνο μια μικρή λάμπα.

Αλεξία: Άναψε το φως.

Μάξιμος: Με ενοχλεί.

Αλεξία: Το φως.

Μάξιμος: Δε μπορώ να δουλέψω έτσι ρε Αλεξία!

Αλεξία: Φοβάμαι το σκοτάδι.

Μάξιμος: Από πότε;

Αλεξία: Από πάντα.

Μάξιμος: Και γιατί το φοβάσαι; (Συνεχίζει και δουλεύει).

Αλεξία: Δε φοβάμαι το ίδιο το σκοτάδι. Αλλά αυτά που γίνονται στο σκοτάδι. Που και να θέλω, δε μπορώ να τα δω. Ούτε να τα προλάβω.

Μάξιμος: Σαχλαμάρες...

Αλεξία: Το ήξερε.

Μάξιμος: Ποιος;

Αλεξία: Ότι τρέμω το σκοτάδι. Το ήξερε.

Μάξιμος: Ποιος ρε Αλεξία;

Αλεξία: Και δε με άφηνε να ανάψω ούτε ένα κερί. Τίποτα.

Μάξιμος: Για να φοβάμαι.

Αλεξία: Με τον καιρό. Το συνήθισα.

Μάξιμος: Ποτέ, όμως, δεν έπαψα να το φοβάμαι.

Αλεξία: Αλλά έμαθα να ζω με αυτό. Να βλέπω μέσα από αυτό.

Μάξιμος: Ζήλευαν.

Αλεξία: Με μισεί.

Η Αλεξία και ο Μάξιμος σηκώνουν ταυτόχρονα το αριστερό τους χέρι. Κουνώντας τα δάχτυλά του μπροστά απ' το φως.

Μάξιμος: Τι κάνεις εκεί;

Αλεξία: Τίποτα.

Μάξιμος: Έλα, αφού σε είδα. Κάτι κάνεις.

Αλεξία: Μη γελάσεις.

Μάξιμος: Δε θα γελάσω.

Αλεξία: Παίζω με το φως.

Ο Μάξιμος γελάει.

Αλεξία: Από μικρή μου άρεσε κάνω.

Μάξιμος: Πάντα μου άρεσε να το κάνω αυτό!

Αλεξία: Είναι σαν-

Μάξιμος: Να προσπαθείς να το πιάσεις, αλλά δε μπορείς.

Αλεξία: Αυτό μοιάζει-

Μάξιμος: Με την ευτυχία!

Παύση. Συνεχίζουν και παίζουν με το φως.

Μάξιμος: Ποτέ δε θα τα καταφέρω.

Αλεξία: Η ευτυχία-

Μάξιμος: Είναι στο χέρι μας. Εδώ, γραμμένη, ζωγραφισμένη. Την κρατάμε γερά.

Αλεξία: Αργείς;

Μάξιμος: Ώρες-ώρες νομίζω πως παίζω σε μια ταινία.

Αλεξία: Είναι όμορφη;

Μάξιμος: Απ' την μέρα που ήρθες εσύ, έγινε υποφερτή.

Αλεξία: Πριν;

Μάξιμος: Άστο ρε Αλεξία.

Αλεξία: Πες μου.

Μάξιμος: Θα τα συζητήσουμε μετά. Να τελειώσω την δουλειά μου τώρα...

Σκηνή 6^η:

Χτυπάει το κινητό του Μάξιμου. Το σηκώνει.

Μάξιμος: Ναι. ... Ο ίδιος. ... Α, γεια σας κύριε... ... Τι; Γιατί; ... Μα, θα είναι... ... Θα είναι έτοιμες σε δύο μέρες. ... Σας παρακαλώ. ... Ναι; Ναι;

Ο Μάξιμος πετάει το κινητό με δύναμη στον τοίχο.

Αλεξία: Μάξιμε;

Μάξιμος: Ο καριόλες πήγε σε άλλον να του κάνει τις μάσκες. Βρήκε καλύτερο, λέει. Και πιο φθηνό.

Αλεξία: Μάξιμε...

Μάξιμος: (Φωνάζει). Στο διάολο να πάει! Και αυτός και όλους τους...

Αλεξία: Με τρομάζεις...

Μάξιμος: Λες και εγώ δε μπορώ. Ο καλύτερος είμαι! Ο καλύτερος...

Ο Μάξιμος κάζεται στο πάτωμα. Κλαίει.

Αλεξία: Μη κλαις.

Μάξιμος: Σκατά είμαι. Τίποτα δεν έχω καταφέρει στην ζωή μου. Να γίνω σαν αυτούς. (Παύση). Τους ανθρώπους που αφιέρωναν την ζωή τους σε οποιοδήποτε είδος τέχνης. Μουσική, χορός, τραγούδι. Υποκριτική. Αλλά περισσότερο αυτούς που έκανα μια τέχνη των χεριών. Ζωγραφική, γλυπτική... Ακόμα και γραφή. Από μικρός το μόνο που ήθελα είναι αν τους μοιάσω. Να γίνω σαν και αυτούς. Το ήξερα, δεν είναι εύκολο. Ήθελε ταλέντο και μεράκι. Ήξερα τι με περίμενε. Κάθε φορά που αναλάμβανα μια δουλειά. Την πήγαινε μέχρι το τέλος! Όσο πεισμένος κι αν ένιωθα. Δεν θα επέτρεπα στον εαυτό μου να τα παρατήσει. Ποτέ. Έπρεπε να βάλω τον καλύτερο μου εαυτό. Έπρεπε. Ακόμα και αν το σώμα μου έλεγε «φτάνει», το μυαλό μου φώναζε να συνεχίσω. Έπρεπε. Και τα κατάφερα! Έγινα ο καλύτερος στον χώρο, ο καλύτερος! (Παύση). Και τώρα τι; Έρχεται κάποιος άλλος. Κάποιος με τα μισά μου προσόντα να μου πάρει την δουλειά. Την δόξα! Με ζηλεύουν.

Ο Μάξιμος σηκώνεται και περιφέρεται στον χώρο.

Μάξιμος: Ζηλεύουν εμένα. Τα χέρια μου. Αυτά τα χέρια είναι μαγικά. Παίρνουν ένα κομμάτι πηλό και το κάνουν μαγεία! Παίρνουν λίγο γύψο και κάνουν άνθρωπο! Έναν άνθρωπο έτοιμο να σου μιλήσει. Εσύ το ξέρεις. Το ξέρεις καλά! Μόνο εσύ με πιστεύεις. Το νιώθεις πως είμαι ο καλύτερος. Σε έχω σώσει. Ναι, το έχω κάνει! (Της πιάνει τα χέρια). Κοίτα τα χέρια σου, τα πόδια σου, (την χαϊδεύει) το πρόσωπό σου. Είσαι σαν αληθινή, έτοιμη να μου μιλήσεις. Όλα όμορφα, απαλά, λευκά. Ποιος άλλος θα μπορούσε να σε φτιάξει τόσο όμορφη; Κανένας άλλος.

Παύση.

Μάξιμος: Ποιον κοροϊδεύω. Τίποτα δεν είμαι! Ποιος είμαι εγώ για να ανταγωνιστώ αυτούς; Αυτούς τους μεγάλους. Τους άξιους. Τους... (Παύση). Μια πέτρα, ασκάλιστη, ανάμεσα σε τόσες άλλες πέτρες. Ανάμεσα σε άλλες, όμορφες πέτρες. Σμιλεμένες απ' τους καλύτερους.

Αλεξία: Μη λες τέτοια.

Μάξιμος: Η αλήθεια είναι. Μπορείς να φανταστείς πως νιώθω;

Αλεξία: Όχι.

Μάξιμος: Σκουπίδι. Έτσι νιώθω! Έτσι είμαι.

Αλεξία: Δεν είναι αλήθεια.

Μάξιμος: (Με ένταση). Στο διάολο! Όλοι! Δεν έχω ανάγκη κανέναν. Κανέναν!

Αλεξία: Μη βλαστημάς. Δε κάνει.

Μάξιμος: Δε κάνει; Δε κάνει; Και ποιος ορίζει το τι κάνει και το τι όχι, ε;

Αλεξία: Ο Θεός.

Μάξιμος: Να πάει και αυτός να-

Αλεξία: Σους!

Μάξιμος: Όχι, όχι! Δε το είπα. Όχι! (Παύση). Είναι αμαρτία. Πάντα το έλεγα. Αμαρτία. Σε όλους! Και εκείνοι. Κοροΐδευαν. Και γέλαγαν.

Αλεξία: Μη δίνεις σημασία.

Μάξιμος: Θα μας κάψει!

Αλεξία: Όχι εσένα.

Μάξιμος: Όλους μας! (Παύση). Άνθρωπος είμαι κι εγώ. Παρασύρομαι. Δεν έχω μυαλό να κρινώ. Από μικρός τα ίδια σιατά. Δεν ρίχνω τις ευθύνες σε κανέναν, Εγώ φταίω. Μόνο εγώ.

Αλεξία: Όχι.

Μάξιμος: Πάντα έχω λόγο που το κάνω. Που το λέω, που...

Αλεξία: Που;

Μάξιμος: Δε πρόλαβα να σώσω την ψυχή μου. (Την κοιτάει). Ούτε την δική σου.

Αλεξία: Συγγνώμη.

Μάξιμος: Όχι... (Σκουπίζει τα δάκρμά του). Δε πειράζει. Θα το κάνω τώρα ε; Τώρα... Μαζί! Ε;

Αλεξία: Ναι.

Ο Μάξιμος την πλησιάζει.

Μάξιμος: Σε έσωσα;

Αλεξία: Με έσωσες.

Μάξιμος: Σε ευχαριστώ αγάπη μου. (Της φιλάει τα χέρια). Αν δεν είχα κι εσένα δε ξέρω τι θα έκανα, αλήθεια.

Αλεξία: Όλα είναι καλά.

Μάξιμος: Μου αρέσει που με προσέχεις. Με φροντίζεις. Είσαι η γυναίκα μου; Νιώθω ήρεμος στην αγκαλιά σου. Εδώ θέλω να μείνω.

Παύση.

Σκηνή 7^η:

Μάξιμος: Αλεξία... Θεες να χορέψουμε;

Αλεξία: Θέλω ότι θέλεις.

Ο Μάξιμος βάζει μουσική, το: «A Cry for Love». Σηκώνει το σώμα της Αλεξίας. Την κρατάει αγκαλιά και χορεύουν ήρεμα.

Μάξιμος: Κανείς δε θα μας χωρίσει ποτέ... Κι εσύ το θεες, τα κατάφερες να μη μας χωρίσει κανείς ποτέ!

Αλεξία: Το ήθελα.

Μάξιμος: Το ξέρω Αλεξία μου. Δεν άντεχες ούτε εσύ μακριά μου. Δεν άντεχες που μας χώριζαν και βρήκες την λύση. Σαν κι εσένα όμορφη. Παγωμένη... Θυμόσουν ότι το γαλάζιο είναι το αγαπημένο μου χρώμα... Το πιο ψυχρό.

Αλεξία: Ότι αρέσει σε 'σένα, το αγαπώ.

Μάξιμος: Τον εαυτό σου να αγαπάς. Γιατί εγώ εσένα σε έχω για Θεό μου.

Αλεξία: Εκεί ψηλά...

Μάξιμος: Εδώ είσαι μάτια μου. Κοίτα με. Κοίτα με... Εδώ! Πήγες στο γαλάζιο για να έρθεις στην αγκαλιά μου... *(Την κολλάει πάνω του με αγκαλιά).* Δε θα σε άφηνα ποτέ μόνη στο ψυχρό χρώμα... Ποτέ ξανά μόνη. Εδώ θα μείνει. Θα ζεις για πάντα στην καρδιά μου. Θα αγγίζεις το σώμα μου...

Αλεξία: Εδώ...

Ο Μάξιμος χορεύει κρατώντας την Αλεξία.

Μάξιμος: Έζησα χρόνια μόνος. Δε με πειράζει να το κάνω ξανά. Πάντα ένιωθα ότι δεν άξιζα κάτι παραπάνω. Έλεγα στον εαυτό μου, αυτή είναι η ζωή σου αυτό σου έτυχε. Έτσι θα πορευθείς. Την ίδια στιγμή, ποτέ δεν έπαψα να ελπίζω ότι θα γινόταν κάτι που θα με ξεκολλούσε. Θα έδειχνε στους άλλους ότι άξιζα! Και περισσότερο σε εμένα. Ότι είχα δικαίωμα. Ότι μπορούσα να είμαι ευτυχισμένος. Και έγινε. Την μέρα που μετακόμισες απέναντι. Θυμάμαι την πρώτη φορά που σε είδα. Σε κοιτούσα και... Περίεργο πράγμα. *(Παύση).* *(ψιθυριστά).* Αβάσταχτο ήταν. Είπα, αυτό είναι που λένε: Έρωτας! Δε το ήξερα. Πρώτη φορά μου συνέβη. Πρώτη και τελευταία. Τόσα χρόνια, που σε κοιτούσα απ' το τζάμι. Σε κοιτούσα μόνο, χωρίς να σε αγγίζω, ξέρεις τι σκεφτόμουν για να παίρνω δύναμη; Εκείνη την φορά. Την μια και μοναδική φορά που σου μίλησα. Που σε πλησίασα ήρεμα και ακούμπησα απαλά τον ώμο σου. Εσύ τρόμαξες. Γύρισες και με κοίταξες. Μου χαμογέλασες. Έκανε

πολύ κρύο εκείνο το πρωί. Σε κοιτούσα και δε μπορούσα να πω λέξη. Αυτό σκεφτόμουν. Το χαμόγελο. Έτσι άντεξα να ζω χώρα σου όλον αυτό τον καιρό. (Παύση). Δε στο είπα ποτέ αλλά... Μη γελάσεις. Μερικές φορές, κάθομαι και σε χαζεύω όταν κοιμάσαι. Ξυπνάω και σε κοιτάζω. Είσαι τόσο ήρεμη. Σε χαϊδεύω απαλά στα μαλλιά. Τις τελευταίες 2 μέρες το κάνω πιο συχνά. Σε κοιτούσα και παλιά. Απ' το παράθυρο μου. Κρυβόμουν πίσω απ' την κουρτίνα και σε χάζευα. Τώρα όμως καμαρώνω. Λέω, είναι η γυναίκα μου. Ακουώ μερικούς που πηγαίνουν με άλλες και δε μπορώ να το πιστέψω. Ίσως, δεν έχουν βρει τον σωστό άνθρωπο. Εγώ είμαι σίγουρος. Είσαι για 'μένα, μόνο για 'μένα. (Παύση) Σε όλες, σε έψαχνα. Με εκείνη, την μικρή, μας κοιτούσες, αλλά δε μίλησες. Ήταν 3 μέρες πριν πάψεις να αναπνέεις. (Παύση). Σε πείραξε που ήμουν με άλλη αλλά δε το έδειξες. Ήξερες ότι η ψυχή μου είναι πάντα δική σου. Όσες και αν άγγιζα, εσένα σκεφτόμουν και το ήξερες. (Παύση). Ξέρεις τι μ' αρέσει σε 'ένα; Που κρατάς μέσα σου τα περισσότερα και δείχνεις λίγα. (Παύση-την κοιτάει). Εκείνο το πρωί, ξύπνησα απ' τις κραυγές τις μάνα σου. Έτρεξα στο παράθυρο. Την είδα να ουρλιάζει στον δρόμο. Άκουσα «Το παιδί. Το παιδί μου.». Σαν να ήσουν κτήμα της. Δε την ένοιαζε που... Όχι. Μόνο ότι έχασε κάτι δικό της. Εγώ δεν έκλαψα. Το ήξερα ότι θα γύριζες. Θα σε περίμενα όλη μου την ζωή. Για να σε κάνω δική μου. Δε θα σε αφήσω ποτέ ξανά μόνη, θα είμαι μαζί σου συνέχεια. Θα παρατήσω την δουλειά. Έχουμε αριετά λεφτά για να ζήσουμε. Δε θα σε αφήσω ποτέ ξανά. 3 μέρες μετά, πήγα στο κοιμητήριο. Σε πήρα και σε έφερα σπίτι μου. Σπίτι μας. Σου αγόρασα ρούχα. Καλά, πρόχειρα. Όλα τα ρούχα και πήρα μερικά απ' τα παλιά σου. Μη ρωτάς πως! Ήξερα ότι είναι τα αγαπημένα σου. Να, αυτή η μπλούζα που φοράς... Και σε κοιτούσα. Τις πρώτες μέρες δε σου μιλούσα. Ήθελα μόνο να σε κοιτάω. Τόσα χρόνια, δεν είχες έρθει να με δεις. Να σε δω. Ίσως και εγώ το ίδιο να έκανα. Τώρα... Να με ακούς θέλω. Αυτό μόνο. (Παύση). Έπρεπε να σε είχα πάρει νωρίτερα. Έκανα λάθος. (Την κοιτάει). Δε σου ζητάω να με συγχωρέσεις, όχι. Θα μπορούσαμε να είχαμε μια ευτυχισμένη οικογένεια. Δικό μου λάθος. (Την φιλάει). Ξέρεις πως ένιωθα; Παγιδευμένος. Ανάμεσα στον έρωτα και στα πρέπει. Πως θα μπορούσα να είχα σηκώσει τα μάτια μου πάνω σου; Ένας τίποτα, πάνω σε μια πριγκίπισσα. Έπρεπε να πάρω μια απόφαση. Δε τα κατάφερα. Ήμουν αδύναμος. (Παύση). Ξέρεις πως ένιωσα όταν πέθανες; Βρώμικος. Μικρός. Και η αίσθηση ότι φταίω! Ότι έπρεπε να απολογηθώ. Για ότι έκανα. Για ότι ένιωθα. Για το σώμα μου. Για την ψυχή μου. Δε ξέρω αν θα μπορούσα να νιώσω πιο μεγάλη ντροπή στην ζωή μου. Ένωσα πιο νεκρός από εσένα πάνω στο σκιοιό. Ένωσα ένα κενό μέσα μου. Ότι σιατά πιστευα πως είχα καταφέρει στην ζωή μου ως εκείνη την ώρα. Τα έκαψες όλα. Μίσησα τον εαυτό μου. Πίστεψα ότι έφταιγα. Ότι αν σου είχα μιλήσει, αν σε είχα πλησιάσει. Πίστευα ότι η ζωή έχει λογική. Ότι βγάζει νόημα. Δεν ήμουν έτοιμος να το ζήσω αυτό. Δεν ήμουν. Ποτέ δε θα είμαι.

Σκηνή 8^η:

Πέφτει απ' την Αλεξία ένα γράμμα. Το σηκώνει ο Μάξιμος.

Μάξιμος: Τι είναι αυτό; Για μένα;

Ο Μάξιμος αφήνει την Αλεξία στο πάτωμα απαλά. Κάθεται πλάι της και διαβάζει το γράμμα από μέσα του. Ακούγεται η φωνή της Αλεξίας.

Αλεξία: Οι άνθρωποι μπορούν να βρουν την λύση. Προσπάθησα κι εγώ. Προσπάθησα πολύ να την βρω. Να καταλάβω τι ήταν αυτό που με πονούσε τόσο πολύ. Τι με έκανε να τρομάζω τόσο. Να φοβάμαι την ίδια μου την ζωή. Μπορούν να αλλάξουν. Να κοιμάμαι και να παρακαλάω να μη ξυπνήσω. 15 χρόνια, η ίδια ευχή κάθε βράδυ. Στα 19 μου, ένα βράδυ γύριζα σπίτι. Στο παλιό μας σπίτι. Αργά. Ένα αμάξι χτύπησε έναν περαστικό και τον άφησε. Πλησίασα... Παντού αίματα. Δεν είχα δει άνθρωπο να ξεψυχάει. Έκατσα εκεί και τον κοιτούσα, παγωμένη. Δεν ήξερα τι να κάνω. Μου φάνηκε πολύ φυσικό. Σαν κάτι εύκολο. Ο θάνατος... Κάτι απλό. Αν το σκεφτείς... Είμαστε κάτι πολύ μικρό. Κάτι εύθραυστο. Αυτό είμαστε... Τότε κατάλαβα πόσο ψεύτικη είναι η ζωή. Όλο αυτό που ζούμε είναι ένα τίποτα. Και το μόνο που έχουμε απέναντι σε αυτό το τίποτα... Είναι η αγάπη. Η αγάπη μου για 'σένα. Μόνο αυτό. Όποιον και αν ρωτήσεις εκεί έξω... Το ίδιο θα σου πει. Πως ζουν την καθημερινότητά τους με μια μικρή κατάθλιψη. Κανέννας, όμως, δε φτάνει σε αυτό το σημείο. Κανέννας δεν έχει τα κότσια να βάλει ένα τέλος. Ένα τέτοιο τέλος... Όλοι είναι στεναχωρημένοι. Και μπερδεμένοι. Και νομίζουν ότι μπορούν να τα 'χουν όλα. Χωρίς τίμημα. Μια στιγμή και η ζωή από εκεί που είναι μαγική και σπουδαία γίνεται θηλιά στο λαιμό. Θα κάνω την στιγμή μου αυτή, την πιο σπουδαία μου. Θα έχω την μορφή σου μπροστά μου. Θα περάσω το σκονί στο λαιμό μου και θα σκέφτομαι την πρώτη και τελευταία φορά που με έκανες δική σου. Σε αγαπώ πολύ Τηλέμαχε.

Πέφτει το γράμμα απ' τα χέρια του Μάξιμου. Κοιτάει την Αλεξία βουρκωμένος.

Μάξιμος: Τηλ... Τηλέμα... (Σηκώνεται και κάνει βήματα πίσω). Πως... Πως μπόρεσες; Πως μπόρεσες και μου το έκανες αυτό; (ουρλιάζει). Πως μπόρεσες και μου το έκανες αυτό; Πουτάννα!

Ο Μάξιμος αρχίζει και την χτυπάει με δύναμη. Το σώμα της Αλεξίας λιώνει σε μερικά σημεία.

Μάξιμος: Θέλεις να με αφήσεις; Αυτό θες; Θες να πας με τον άλλον; Πες μου... (ουρλιάζει). Απάντησε μου γαμώ το φελέκι μου, πες μου! (Πάει πάνω απ' το σώμα της Αλεξίας – «την πνίγει»). Κανέναν δε θα αγαπήσεις εκτός από εμένα!

Ο Μάξιμος αφήνει την Αλεξία. Πιστεύει ότι εκείνος την σκότωσε εκείνη την στιγμή.

Μάξιμος: Αλεξία; Αλεξία μου, τι έπαθες... (ουρλιάζει). Αλεξία!

Σβήνει το φως.

Σκηνή 2^η:

Ανοίγει το φως. Ο Μάξιμος έχει βάλει το σώμα της Αλεξίας σε ένα μεγάλο κάδο. Φαίνονται μόνο τα χέρια και τα πόδια της. Χτυπάει η πόρτα. Σκεπάζει τον κάδο. Ανοίγει. Μπαίνει η Δανάη αλαφιασμένη.

Δανάη: Μάξιμε, είσαι καλά;

Μάξιμος: Τι θες Δανάη;

Δανάη: Άκουσα φωνές-

Μάξιμος: Και;

Δανάη: Τρόμαξα.

Μάξιμος: Μη φοβάσαι Δανάη. (Κάθεται). Καλά είμαι.

Δανάη: Δε φαίνεσαι και πολύ καλά.

Μάξιμος: (Με ήρεμο ύφος). Πήγαινε σε παρακαλώ.

Δανάη: Αν μπορώ να βοηθήσω...

Μάξιμος: Δανάη φύγε!

Δανάη: Μάξιμε, εγώ σε νοιάζομαι...

Η Δανάη τον ακουμπάει απαλά. Ο Μάξιμος σηκώνεται απότομα. Της πιάνει το χέρι με δύναμη.

Μάξιμος: Δε θέλω να με νοιάζει.

Δανάη: Μάξιμε, με πονάς!

Της αφήνει το χέρι με δύναμη.

Μάξιμος: Μπορείς να μου την φέρεις πίσω; (Παύση). Δε μπορείς.

Δανάη: (Κοιτάει γύρω της). Η κοπέλα που ήταν πριν εδώ; Τι, έφυγε;

Μάξιμος: Έφυγε...

Δανάη: Μη κάτσεις έτσι. Θες να πάμε μια βόλτα, να σε φυσήξει λίγο ο αέρας;

Μάξιμος: Όχι. Πήγαινε σπίτι σου, σε παρακαλώ.

Δανάη: Θα γυρίσει μόνη της, θα το δεις.

Μάξιμος: Τελείωσε Δανάη.

Δανάη: Έτσι είμαστε εμείς οι γυναίκες. Άμυαλες. Βλέπεις και όλα τα κελεπούρια πέφτουν σε εκείνες που δεν ξέρουν να τα εκτιμήσουν.

Μάξιμος: Δε ξέρω τις γυναίκες. (Γην κοιτάει). Ούτε με ενδιαφέρει να τις μάθω.

Δανάη: Δε θέλεις να τις μάθεις; (Παύση). Μήπως δεν ήταν γυναίκα που ήταν εδώ, αλλά άντρας;

Μάξιμος: (Γην κοιτάει στα μάτια έντονα). Φύγε Δανάη, πριν χάσω την υπομονή μου!

Η Δανάη «κάνει την χαζή».

Δανάη: Πες μου βρε Μάξιμε. Ξέρεις, εγώ είμαι... Τάφος. Α, τώρα που είπα τάφος, πήγαμε για το μνημόσυνο και δε φαντάζεσαι τι είδαμε!

Μάξιμος: Και δε με νοιάζει κιόλας. (Σηκώνεται).

Δανάη: Ο τάφος, της γειτόνισσας, είχε γίνει θρύψαλα. Κάποιος πήγε και τα σήκωσε όλα. Να δεις πως έκανε η μάνα της...

Ο Μάξιμος την κοιτάει.

Μάξιμος: Πως έκανε;

Δανάη: Σαν υστερική. «Δε θα τους βρω;». Φώναζε...

Μάξιμος: Μόνο να φωνάζει ξέρει αυτή.

Δανάη: Δε την συμπαθείς και πολύ ε;

Μάξιμος: Ούτε εσένα σε συμπαθώ, μη κοιτάς που σε ανέχομαι.

Δανάη: Δε φταίει κανείς άλλος... Εγώ φταίω. Που άκουσα φωνές και έτρεξα να δω, μήπως είχες πάθει κάτι.

Μάξιμος: Να κουτσομπολέψεις έτρεξες.

Δανάη: Δε ντρέπεσαι; Τι σου έχω κάνει και μου μιλάς έτσι!

Μάξιμος: Πέρασε έξω σε παρακαλώ πολύ.

Δανάη: Εγώ θα φύγω να ξέρεις όμως ότι δεν είναι τρόπος αυτός.

Μάξιμος: Θα φροντίσω να τον αλλάξω.

Δανάη: Εγώ για το καλό σου...

Τον ακουμπάει. Ο Μάξιμος την απωθεί.

Μάξιμος: Φύγε σε παρακαλώ, έχω να βρω την γυναίκα μου!

Φεύγει η Δανάη θυμωμένη.

Μάξιμος: Φύγε γιατί έχω να αποχαιρετήσω την γυναίκα μου.

Ο Μάξιμος ξεσκεπάζει τον κάδο που είναι μέσα η Αλεξία. Περιφέρεται στο χώρο.

Μάξιμος: Έπαιξα και έχασα. (Γελάει). Θα το ένιωθες κι εσύ αν... Θα το καταλάβαινες και θα έφευγες. Κανείς δε θέλει να είναι μαζί με έναν χαμένο. Χωρίς να το καταλάβω, έμεινα μόνος. Ούτε φίλους, ούτε δουλειά. Ούτε εσένα. Όσο κι αν προσπάθησα δε θα καταφέρω τίποτα. Όποια και αν πλησιάσω θα το δει. Θα δει πως δε μπορώ να τους προσφέρω τίποτα. Πόσο δύσκολο είναι αυτό που ζητάω; Έναν άνθρωπο να με αγαπήσει. Να με αγαπήσει περισσότερο απ' όσο αγαπάω εγώ τον εαυτό μου. (Παύση). Που με έκανε να πιστέψω σε εμένα. Μόνο και μόνο επειδή πίστευα σε 'σένα, που έλεγες πως θα είσαι εδώ. Και τώρα; (Κάθεται στο πάτωμα. Καπνίζει.). Τα γάμησες όλα. (Παύση). Σε ποιον να το πω; Κανείς δε θα με πιστέψει. Κανείς δε θα με καταλάβει. Θα μου πουν, κουράγιο! Ποιο κουράγιο; Διαλύθηκε ο κόσμος μου. Η ζωή μου όλη. Ξανά. Γιατί αγάπη μου; Είσαι συνέχεια στα μάτια μου, στο μυαλό μου. Δε μου φτάνει αυτό. Είναι τόσο λίγο. Μου λείπε το χαμόγελό σου. Μου λείπεις ήδη. Αυτές τις μέρες που ήσουν εδώ, μαζί μου, ένιωθα πλούσιος. Ο πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου. Με σκοτώνει να τις θυμάμαι. (Κλαίει). Δε θα σε ξεχάσω ποτέ. Θα σε σκέφτομαι συνέχεια. Συνέχεια! Αλλά δε μου φτάνει. Δε μου φτάνει! (Μιλάει στον Θεό). Γιατί; Σε 'σένα μιλάω! Πες μου! (Παύση). Δεν θέλαμε πολλά. Μας αρκούσε μόνο να είμαστε μαζί, αγιαλιά. Κολλούσε πάνω μου. Να ακούει την καρδιά μου. Το ένιωθα. Προσπαθούσε να συγχρονίσει την δική της με την δική μου. Γελούσα σα παιδί όταν με κοιτούσε. Είναι λίγοι άνθρωποι που μας κάνουν να νιώθουμε... Σημαντικοί. Απαραίτητοι. Ένωθα, τυχερός! (Παύση). Σα να με έκοψαν στη μέση και χάθηκαν το καλύτερο μισό. Παγώνει ο χρόνος. Σκόρπιες αναμνήσεις και εμείς παλεύουμε να κρατήσουμε ολόκληρη την εικόνα, ζωντανή μπροστά μου. (Παύση). Όταν φεύγουν, αναρωτιέσαι αν όλο αυτό ήταν αλήθεια ή όνειρο. Δε μου φτάνει! Δε μου αρκεί να μη σε αγγίζω, να μην...

Σκηνή 10η:

Ο Μάξιμος πετάει το τσιγάρο του στον κάδο. Το σώμα της παίρνει φωτιά.

Κοντοκάθεται μπροστά του και το κοιτάει.

Μάξιμος: Τέλειωσε! (Παύση). Ο θάνατος είναι μέσα στο πρόγραμμα. Δεν είναι κάτι για να σκέφτεσαι. Μια μέρα θα πεθάνεις κι εσύ, έλεγα. Θα πεθάνεις και δε θα γίνει τίποτα. Μόνο σκοτάδι. (Παύση). Τα ζώα δε σκέφτονται τον θάνατο,

έτσι έλεγα. Μόνο κάνουν αυτό που πρέπει. Αυτό ήθελα. Να μη σκέφτομαι. (Παύση). Δε το πιστεύω. Εκείνη φταιει για όλα. Η καριόλας η μάνα σου. (Χαμηλόφωνα). Κι εσύ. Αν σε είχε αφήσει να είσαι μαζί μου. Να ζήσεις. Δεν είναι αθώα. Όταν ζεις εις βάρος των άλλων, δε μπορείς να είσαι αθώος. Να του γαμάς την ζωή επειδή απλά. Έτσι. Επειδή μπορείς. Ακόμα που ούρλιαζε, έσταζε θάνατο. Τον δικό σου θάνατο. Αν δεν είναι αυτό εξουσία, τότε τι είναι; Και εξουσία αθώα, δεν υπάρχει. (Παύση). Όταν φεύγει ο άλλος... Πάει. Ότι γράφει, δε ξεγράφει. Θα το ήθελα. Να τα έσβηνα όλα. Όλα! Και να άρχιζα απ' την αρχή. Αλλά δε γίνεται. Δε γίνεται γιατί δε σε αφήνει αυτό. Το μυαλό σου δεν... Να σκέφτεσαι, συνέχεια. Για αν επιβιώσεις σε αυτή την γαμημένη κοινωνία πρέπει να μη νιώθεις. Αφύσικο. Πώς να μη νιώθεις, τίποτα; Μερικές φορές ξυπνάω την νύχτα και νομίζω πως είμαι νεκρός. Δεν ακούω την καρδιά μου, κάνω ησυχία αλλά τίποτα. Και γύριζα και σε κοιτούσα. Να ακούσω τουλάχιστον την δική σου καρδιά. Νεκρική σιγή. (Παύση). Δε ξέρω αν θα τα καταφέρω μόνος μου. Χρόνια ολόκληρα, μόνος. Ο άνθρωπος δεν αλλάζει. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να δεις την πραγματικότητα διαφορετικά, αλλά δεν αλλάζουν όχι. Εγώ, όμως, άλλαξα. Ξέρεις πως; (Παύση - ψιθυριστά). Δε μπορώ μόνος.

Σηκώνεται. Ρίχνει ένα ποτήρι νερό μες στο κουβά, να σβήσει η φωτιά. Αφήνει το ποτήρι. Πιάνει απ' την ντουλάπα κάποια ρούχα της. Ο Μάξιμος πιάνει το γραμμάτο πετάει και αυτό μες στον κουβά. Κοιτάει πάνω στο τραπέζι τα υλικά από την δουλειά του. Τον γύφο. Τα πιάνει. Σβήνει το φως. Ανοίγει το φως. Ο Μάξιμος φτιάχνει ένα σώμα, σαν της Αλεξίας, από γύφο.

Σκηνή 11^η:

Μάξιμος: Μάλλον είναι αρκετά, ε; Τι λες κι εσύ; (Παύση). Πρέπει να κάνεις υπομονή. Δεν είναι ευχάριστο αυτό, το ξέρω! Για ποιον τα κάνω αυτά όμως; Για 'μας τα κάνω... Όλα! (Παύση). Δε μπορούσα να κάνω αλλιώς, το καταλαβαίνεις, έτσι; Σιγά-σιγά θα άρχιζε να χαλάει. Τώρα θα είμαστε για πάντα μαζί χωρίς πόνους. Χωρίς γκρίνια. Χωρίς κομμένα κομμάτια. Χωρίς τίποτα να μας χαλάει την ζωή! Μαζί... Για πάντα.

Τελειώνει το σώμα. Το ξαπλώνει στο κρεβάτι. Ξαπλώνει κι εκείνος μαζί του.

Σκηνή 12^η:

Μάξιμος: (Φιλάει το ομοίωμα). Τώρα όλα είναι όπως θα έπρεπε να είναι! Καληνύχτα αγάπη μου.

Ο Μάξιμος κοιμάται.

~Τέλος~